

SVĚTLO

31. ČÍSLO / XI. ROČNÍK

8 Kč (12 Sk)

3. SRPNA 2003

Z obsahu:

Útěcha a radost ve svatém městě

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
16. července 2003
- strana 2 -

Již více než 750 let škapulíře Panny Marie Karmelské

Dr. Thomas Mayer
- strana 4 -

Růženec a světci Církve

Stefano Maria Manelli
(pokračování)
- strana 6 -

Pakt s Hadem

Massimo Borghesi
(dokončení)
- strana 8 -

„Ty, která jsi jako ranní červánky nového světa, bdi nad námi!“

Z postsynodálního
apoštolského listu
Jana Pavla II.
Ecclesia in Europa
- strana 10 -

Pouť smíření mladých lidí střední Evropy

- strana 11 -

Film o Ježíši Kristu zapůsobil na muslima

Veřejné vyznání
mladého konvertity
- strana 12 -

Kaple Panny Marie Lasalletské v Rejdicích (blíže viz str. 11)

Útěcha a radost ve svatém městě

Hymnus, který jsme právě vyslechli, je z poslední stránky Izaiášovy knihy, je to zpěv radosti, ve kterém dominuje mateřská postava Jeruzaléma (srov. 66,11) a pak láskyplná péče samotného Boha. Bibličtí badatelé se domnívají, že tato závěrečná část, otevřená vstříc zářivé a slavné budoucnosti, je svědectvím pozdějšího hlasu onoho proroka, který oslavuje znovuzrození Izraele po temné mezihře babylonského exilu. Nacházíme se tedy v šestém století před Kristem, dvě století po misi Izaiáše, velkého proroka, pod jehož jméno je umístěno celé toto inspirované dílo.

Radost ze znovuzrození

Budeme nyní sledovat radostný tok tohoto krátkého kantika, který otevírají tři imperativy jako přímá výzva ke štěstí: *plesejte, jásejte, radujte se* (srov. v. 10). Je to zářící nit, která prochází často těmito posledními stránkami Izaiášovy knihy. Ti, kteří byli na Siónu zarmoučeni, jsou potěšeni, ověnceni, potřeni *olejem radosti* (61,3); sám prorok se velice veselí z Hospodina, jeho duše jása k chvále Boha (srov. v. 10), jako se *ženich raduje z nevěsty, tak se Bůh bude veselit ze svého lidu* (62,5). Na stránce, která předchází tu, která je dnes předmětem našeho zpěvu a naší modlitby, sám Pán má účast na radosti Izraele, který se obrozuje jakožto národ: *Radujte se a jásejte bez ustání z toho, co tvořím. Hle, já stvořím Jeruzalém k jáсотu a jeho lid k radosti. I já budu jásat nad Jeruzalémem a radovat se ze svého lidu* (65,18-19).

Pramenem a důvodem tohoto vnitřního jáсотu je znovunalezení vitality Jeruzaléma, který povstal z popela zkázy, která se nad ním zpečetila, když ho babylonské zbraně rozbořily. Mluví se tu totiž o *zármutku* (66,10), který nyní spadl z jeho beder.

Svaté město - matka

Jak se často stává v různých kulturách, města jsou představována obrazy ženskými, dokonce mateřskými. Když je město v míru, je podobné lůnu chráněnému a bezpečnému; je dokonce jako matka, která kojí své děti v hojnosti a něžnosti (srov.

v. 11). V tomto světle se ona skutečnost, kterou Bible označuje ženskými výrazy, jako je *siónská dcera*, tj. Jeruzalém, vrací, aby byla městem - matkou, která přijímá, krmit a laská své děti, tj. své obyvatele. Na tuto scénu života a něžnosti pak vystupuje Hospodinovo slovo, které zní jako požehnání (srov., v. 12-14).

Bůh se pak obrací k jiným obrazům spojeným s plodností: hovoří totiž o řekách a potocích, tj. o vodách, které symbolizují život, bujnost vegetace, prosperitu země a jejich obyvatel (srov. v. 12). Prosperita Jeruzaléma, jeho *pokoj* (šalom), velkodušný Boží dar, zajišťuje jeho dětem existenci obklopenou mateřskou něžností: *ponesou vás na zádech, na klíně vás budou laskat* (tamt.) a tato mateřská něha bude něhou samotné-

ho Boha: *Jako matka utěšuje svého syna, tak já vás potěším* (v. 13). Tak Bůh vytváří metaforu mateřství, aby popsal svou lásku ke svým tvorům.

Také dříve je možno číst v Izaiášově knize úryvek, který přisuzuje Bohu mateřský profil: *Zapomíná snad žena na své pacholátko, neslituje se nad dítětem svého lůna? I kdyby žena zapomněla, já naopak na tebe nezapomenu nikdy* (49,15). V našem kantiku se Hospodinova slova obracejí k Jeruzalému a znovu nastolují téma vnitřní životnosti, vyjádřené jiným obrazem plodnosti a energie: *svěžeští trávy aplikované na kosti, aby se naznačila svěžeští těla a jeho života* (srov. 66,14).

Církev - panna a matka

Z tohoto bodu tváří v tvář městu - matce je snadné rozšířit náš pohled, abychom dospěli až k profilu Církve, plodné panny a matky. Uzávěme naši meditaci o znovuzrozeném Jeruzalému úvahou svatého

Ambrože, vzatou z jeho díla *Panny*: „Svatá Církev je neposkvrněná ve své manželské jednotě: je plodná pro své porod, a přece pannou pro svou čistotu, jakkoliv je matkou dětí, které plodí. Jsme tedy zplozeni pannou, která počala nikoliv působením člověka, ale dílem Ducha Svatého. Jste tedy zrozeni z panny nikoliv za fyzických bolestí, ale za jáсотu andělů. Kojí nás panna nikoliv mlékem tělesným, nýbrž tím, o kterém mluví apoštol, když říká, že kojil útlý věk dospívajícího Božího lidu.“

Která vdaná žena má více dětí než svatá Církev? Je pannou pro svatost, kterou přijímá ve svátostech, a je matkou národů. Její plodnost je dosvědčena v Písmu, které praví: *Synů osamělě bude více než synů provdané* (Iz 54,1; Gal 4,27), naše matka nemá manžela, ale má snoubence, protože jak Církev v národech, tak duše jednotlivců, uchráněné před jakoukoliv nevěrností, plodné v duchovním životě, aniž by utrpěl stud, se snoubí s Božím Slovem jako svým věčným snoubencem (I, 31: Saermo 14/1, s. 132-133).

Bolletino Vaticano 16. 7. 2003
Mezititulky redakce Světla

EDITORIAL

„Černé články“, které nás staví nesmlouvavě tváří v tvář přímo rouhavému zlu, mohou vyvolávat oprávněnou otázku, zda nejsou v rozporu s nastoupenou tendencí „bílé kroniky“, tedy záměrem přinášet pozitivní a povzbuzující příklady dobra vítězíciho nad zlem. Proč je tedy publikujeme? Především v zájmu poznání pravdy, i když může být takřka krutá. Není snad takový konkrétní příklad ďáblová úsilí a dočasných úspěchů dobrou ilustrací Apokalypsy? Je dobré si také uvědomit, s kým máme tu čest. Tak např. C. G. Junga se někteří dosti často do-

volávají jako téměř křesťanského psychologa. Když známe jeho skutečné smýšlení, neudíví nás, že aplikace jím inspirovaných psychoterapeutických metod doslova devastovala kláštery a semináře v USA.

A pak, zkušenost nás učí, že světlá místa se jeví tím zářivější, čím tmavší je pozadí, ze kterého vystupují. Jestliže je nám již z myšlenkového světa průkopníků moderní gnóze doslova nevolno, co teprve, když si uvědomíme, že ovoce oné Satanovy setby se již stalo prakticky běžnou a zcela samozřejmou

Pokračování na str. 13

Pravá Ježíšova mana

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Kdo přichází ke mně,
nikdy nebude hladovět*

Probud' ve svém srdci horoucí touhu nalézt Spasitele. Připoj se k těm, kteří *vstoupili na člun a jeli ho hledat*. Připomeň si, co všechno pro tebe vykonal, vzpomeň si na jeho divy, jeho úchvatná slova, na jeho věrné přátelství a dary, kterých se ti od něho dostává. Pros Ducha Svátého, aby tě vždy vedl tam, kde je tvůj Pán.

Ježíš není nikdy daleko od těch, kteří ho upřímně hledají. I zástup ho brzy našel. Ale Pán vidí do jejich srdcí. Nelíbí se mu jejich úmysly. Nehledají ho, protože je Boží Syn, ale protože od něho čekají pozemské statky a pohodlí. Sní o tom, že našli někoho, kdo jim zajistí ráj na zemi, prostřený stoly, bezpracné úspěchy, plné sklepy a spíže.

Takové nepochopení Pána bolestně uráží. Časná dobra nám dává proto, aby nás přiváděla k pravé víře a ta k věčnému životu. Kdo však vidí v Ježíši jen prostředek, jak si usnadnit život a vyhnout se nesnázím, nepochopil jeho poslání ani záměry jeho nekonečné moudrosti. Nestává se ti, že smýšlíš podobně jako oni?

Pokud tento časný život dává zapomenout na pravý, věčný život, odvádí tě od skutečného cíle, pro který jsi byl stvořen. Ptej se proto s opravdovou touhou po pravém poznání: *Co mám činit, abych konal Boží skutky?* Pán na to dává zcela jednoznačnou odpověď: *Věřit v toho, koho Otec poslal*. Věřit, to znamená přijmout bezvýhradně jeho slovo, učinit jeho učení základním pravidlem svého jednání, následovat nikoliv svoje tužby a sklony, ale příklad jeho života. Uvěř Ježíši, že není jiné cesty a jiných prostředků než ty, které ti nabízí, a obnov své rozhodné předsevzetí jít za ním, kamkoliv půjde.⁽¹⁾

Jakmile však zástup uslyší o Ježíšových podínech a požadavcích, rychle zapomíná na přijatá dobrodíní i divy, kterých byl svědkem. Žádá od Pána nové zázraky. Uvěříme ti, ale co nám dáš? Čím se nám můžeš předvést, aby nás to přesvědčilo? Není to více než politováníhodné, když ten, kdo potřebuje záchranu a pomoc, klade požadavky a podmínky svému nezištnému dobrodínici? Je to počínání lidí tělesných. Jsou nespokojeni, že byli nasyceni jen jednou. Mojžíš sytil lid celá léta: Dávej nám stále ten pokrm, pak ti uvěříme. To však není víra, nýbrž jen souhlas a spokojenost s požadovanými a získanými výhodami. Nechceš mít také s Ježíšem spíše život pohodlný, hmotně zajištěný? To je ovšem pravý opak toho, co Pán pro tebe

chystá a co s tebou zamýšlí. Čím by ses pak lišil od lidí tohoto světa? Nehledej nasycení tělesné, ale duchovní.

Uvěřit Ježíši znamená otevřít se jeho nekonečnému daru: opustit domnělou jistotu, která se opírá jen o hmatatelnou zkušenost a hmotné uspokojení, a uvěřit v možnost jiné, mnohem vyšší hodnoty a důstojnosti své vlastní existence: v možnost žít ještě jiným, ničím neomezeným životem. Proto potřebuješ víru, neboť tento život je tak nesmírný, že ho nemůžeš svou myslí ani obsáhnout: je to život věčný. Můžeš se v tomto směru spolehnout jen na Ježíšovo slovo. Právě proto, aby ti to usnadnil, potvrzuje Otec slovo svého Syna hmatatelnými divy a zázraky. Ježíš tě přišel naučit, jak se máš *zbavit dřívějších způsobů života, abys přestal být člověkem starým, který se žene za klamnými rozkošemi*. Tento nový život si však žádá zcela jiný pokrm. Ježíšem slíbený pokrm je opravdu něco mnohem víc než jen strava, je to **sám život: Já jsem chléb života**. Zatímco biologický život je uzavřen sám v sobě, život, o kterém mluví Ježíš, je účastí na jiném, nekonečném životě, jímž žije sám nekonečný Bůh.

Ježíšovy zázraky jsou jen stínem toho největšího zázraku, jakým je **Boží seberoždávání**. Tento zázrak vychází ze samé podstaty Božího života, z nekonečné nenasytnosti jeho lásky, která ho přiměla, aby *sestoupil z nebe a dal život světu*. Hledáš život, který neumírá? Ježíš ti ho dává. Chceš mít jistou budoucnost? Nabízí ti ji u sebe a v sobě.

To, čemu máš především uvěřit, je tedy skutečnost jeho nekonečné lásky k tobě. Uvěř jeho slovu: Jak by ti nedal všechno ostatní, když ti dává sám sebe? A nabízí ti ještě více než jen sebe. Nabízí ti Pomocnici, která byla i jeho Pomocnicí. Abys nestál před Pánem nechápající a nevěřící jako jeho zklamání posluchači, vezmi si na pomoc jeho Matku, která dokonale rozumí jeho a svému tajemství. V jejím nejčistším panenském lůně si Boží Syn připravil přibytěk, ve kterém začal onen koloběh života mezi Bohem a člověkem. Počátkem a předpokladem tvého napojení na život v Bohu je tajemný zázrak v Mariině lůně, ve kterém se oba životy, božský a lidský, spojily v jeden. Pros ji, aby ti pomohla **překročit práh víry**. Ona tě nejsnáze a nejrychleji uvede do tajemství života, ve kterém už nebudeš hladovět a žíznit po tom, co svazuje mysl a srdce člověka tak, že *jeho smýšlení je neplodné*.

Můj Pane, Synu Marie Panny, na její přimluvu dej mi *chléb silných, zaveď mě do své svaté země, k výšinám, které získala tvá pravice*⁽²⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mt 8,19; ⁽²⁾ srov. resp. žalm 78

Liturgická čtení

1. čtení – Ex 16,2-4.12-15

Celá obec synů Izraele reptala proti Mojžíšovi a Áronovi na poušti. Synové Izraele jim řekli: »Kéž bychom zemřeli Hospodinovou rukou v egyptské zemi, když jsme seděli u hrnců masa a jedli chléb dosyta. Vyvedli jste nás na tuto poušť, abyste umožnili celé toto shromáždění hladem!« Hospodin řekl Mojžíšovi: »Hle, sešlu vám jako déšť chléb z nebe. Lidé vyjdou a nasbírají si každý den dávku na den, abych je zkušel, zda půjdou v mém zákoně nebo ne.« »Slyšel jsem reptání synů Izraele. Řekni jim toto: K večeru budete jíst maso a zrna se nasytíte chlebem. Poznáte, že já jsem Hospodin, váš Bůh!« Když nastal večer, přilétly křepelky, že pokryly celý tábor, zrna přikryla rosa tábor kolem dokoła. Pokrývka z rosy se rozplynula, a hle, na povrchu pouště bylo cosi drobného, šupinatého, jemného jako jíní na zemi. Když to viděli synové Izraele, ptali se navzájem: »Co to je?« – neboť nevěděli, co to je. Mojžíš jim řekl: »To je chléb, který vám Hospodin dává k jídlu.«

2. čtení – Ef 4,17.20-24

Bratři! Říkám vám a zapřisahám vás ve jméno Páně: Nežijte už tak, jak žijí pohaní! Jejich smýšlení je neplodné. Takhle jste se tomu přece o Kristu neučili! V jeho škole jste slyšeli – podle pravdy, která je v Ježíšovi – že se máte zbavit dřívějších způsobů života a přestat být člověkem starým, který se žene za klamnými rozkošemi – a přivede ho to do zkázy. Stále si obnovujte mysl po její duchovní stránce a oblečte člověka nového, který je stvořen podle Božího vzoru jako skutečně spravedlivý a svatý.

Evangelium – Jan 6,24-35

Když zástup shledal, že Ježíš ani jeho učedníci tam nejsou, vstoupili na ty čluny a jeli ho do Kafarnaum hledat. Když jej na druhém břehu moře našli, řekli mu: »Mistře, kdy ses sem dostal?«

Ježíš jim odpověděl: »Amen, amen, pravím vám, hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale proto, že jste jedli chléb a nasýtli jste se. Neusilujte o pomíjivý pokrm, ale o pokrm zůstávající pro život věčný, který vám dá Syn člověka: jej ověřil jeho Otec, Bůh svou pečeti.«

Řekli mu: »Co máme činit, abychom poznali skutky Boží?«

Ježíš jim odpověděl: »To je skutek Boží: abyste věřili v toho, koho on poslal.«

Pokračování na str. 14

Již více než 750 let škapulíře Panny Marie Karmelské

Dnes je málo znám smysl a význam pobožnosti škapulíře. Škapulír byl původně částí oděvu, která sloužila benediktinům při práci jako ochranná zástěra. Dnes patří škapulír (z latinského *scapula* – šat pokrývající plece) k svátostinám církvi uznávaným. Důvodem je zjevení, kterého se dostalo sv. Šimonu Stockovi 16. července 1251. Toto zjevení bylo církvi oficiálně uznáno již 3. března 1322 poté, co sám papež Jan XXII. měl zjevení Panny Marie týkající se škapulíře. Dnes je 16. červenec v liturgickém kalendáři slaven jako svátek Panny Marie Karmelské. V tento den organizovala škapulířová bratrstva procesí ke cti Panny Marie Karmelské, Královny škapulíře. Hora Karmel (= ovocná zahrada) byla podle vidění Kateřiny Emmerichové již v předkřesťanských dobách poutním místem zbožných židů:

„Jsou tři místa, kam každoročně putovala Svatá Rodina: Jeruzalémský chrám, Betlém (...) a hora Karmel (...) Zbožní lidé tam chodili obyčejně v květnu, když se vraceli z Jeruzaléma. Dělo se tam něco s Eliášem, co souviselo s Mesiášem (...) oblak vystupující z vody měl podobu velké ženské postavy se vztahem ke svaté Panně. Byla tam také studna a jeskyně, která sloužila jako kaple. Sem v určitou dobu přicházeli zbožní židé, kteří vroucně prosili o příchod Mesiáše. Přebývali zde také židovští poustevníci, později křesťanští.“ (1. kniha, 1. Lehrjahr, s. 133) Anna Kateřina Emmerichová „viděla ve vztahu k blízcímu se Mesiáši paprsky oplodňující rosy (mráčku, který viděl Eliáš na hoře Karmel) od pokolení k pokolení až k svaté Panně.“ (...) „Jednou jsem viděla, jak se na barevném okraji utváří jedna nebo více perel a s nimi se zbožní modlili o příchod svaté Panny a uctívali ji již před jejím narozením. Viděla jsem,

jak tato úcta k svaté Panně zde bez ustání pokračuje, když již Maria byla na zemi, byli to eséni a později poustevníci, ze kterých vzešli karmelitáni, a ti v-

jí až do dnešních časů (Das Leben der hl. Jungfrau, str. 62n). Řád karmelitánů byl skutečně založen Bertholdem z Kalábrie (†1195) a několika poustevníky na této hoře v roce 1185, a tak původní úctu k Eliášovi zatlačila úcta mariánská (viz Lexikon des Mönchstum und Orden, Wiesbaden 2001, s. 142).

Jméno sv. Šimona Stocka (1165–1265) je úzce spjato s karmelitánskou mariánskou úctou.

Svatý Šimon byl Angličan a vyznačoval se svatým životem a velkou zbožností („natione anglicus vir magnae sanctitatis et

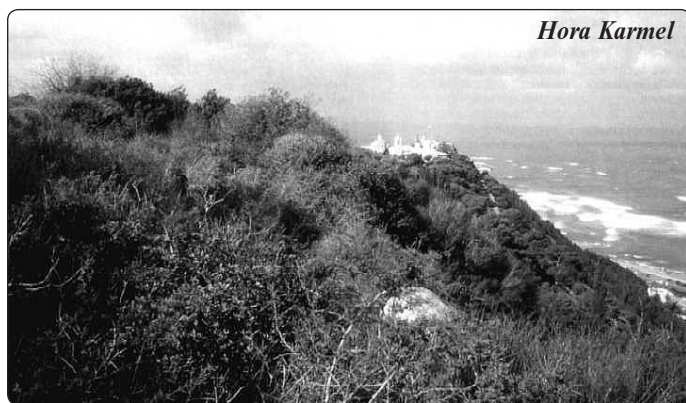
devotionis“), jak se o něm říká v *Legenda abbreviata*. Narodil se v hrabství Kent, vedl poustevnický život, dokonce také na vysokém stromě. Po roce 1200 se

připojil ke karmelitánům, které muslimové vyhnali ze Svaté země, protože na něho velice působila jejich mariánská úcta a přísná askeze. Po složení slibů a promoci na oxfordské univerzitě vrátil se Šimon do kláštera karmelitánů v Aylesfordu u Kentu. Jako koadjutor generálního představeného cestoval v roce 1226 do Říma pro papežské potvrzení karmelitánského řádu. Pak vedl několik let přísný kající život na hoře Karmel, dokud ho muslimský útlak nepřinutil k návratu. Jako 80letý ve funkci generálního představeného (od roku 1245) musel snášet

velké útoky a pomluvy proti karmelitánům. Jejich kontemplativně asketické zaměření budilo takový odpor, že někteří žádali na papeži, aby řád zrušil. Honorius III. to odmítl, ale mnozí karmelitáni raději přešli k dominikánům a františkánům, čímž byl původní řád ohrožen.

Matka Boží však vyslyšela Šimonovy prosby o pomoc. Šest let po jeho volbě generálním představeným zjevila se mu 16. července 1251 svatá Panna jako karmelský květ (*flos Carmeli*). Karmelská královna předala přitom řádu apoštolské požehnání. Založila tak 1251 bratrstvo, které mělo být otevřeno i laikům. Podle svědectví Šimonova zpovědníka předala Panna Maria světcům hnědý škapulír s těmito slovy: „Milovaný synu, přijmi tento škapulír tvého řádu jako znamení mého bratrství; je to znamení pro tebe a privilegium pro všechny děti z hory Karmel. Kdo v tomto šatu zemře, bude uchráněn věčného ohně. Hleď, je v něm znamení spásy, ochrana v nebezpečí a záruka pokoje a věčné smlouvy.“ V *Sanctorale* stojí toto zaslíbení: „In hoc moriens salvabitur.“ Od tohoto mariánského zjevení, které podnítilo velkou mariánskou úctu na hoře Karmel, je Panna Maria pokládána nejen za patronku a ochránkyni, ale přímo za zakladatelku karmelitánského řádu. Přísnou karmelitánskou řeholi, kterou sestavil Šimon podle vzoru řehole františkánské v roce 1226, schválil papež v roce 1247. Řád *Beatae Mariae Virginis de Monte Carmelo* je zařazen mezi žebřavé řády. V *bule Ex parte dilectorum* papeže Inocence IV. z 13. ledna 1252 jsou karmelitáni poprvé papežem nazýváni *Fratres beatae Mariae Virginis de Monte Carmelo*.

V knize „*Gefürth von Maria*“ (Christiana-Verlag 1987) dokládá Holböck, jak velká byla úcta k Panně Marii Karmelské po jejím zjevení Šimo-

Hora Karmel

nu Stockovi: V roce 1263 udělil papež Urban IV. odpustky za podporu znovuvýstavby karmelitánského kláštera na hoře Karmel, „kde má původ známý řád, založený k Boží slávě a ke cti slavné Panny a patronky jeho členů“. Bylo pak zasvěceno cti Panny Marie z hory Karmel mnoho kostelů. Na generální kapitule řádu v Montpellier v roce 1287 bylo zapsáno: „Vyprošujeme pomoc Panny Marie, panenské Matky Ježíšovy, k jejímuž následování a účtě byl založen náš řád na hoře Karmel.“ V ceremoniálu karmelitánského řádu z roku 1616 čteme o svátku zjevení Panny Marie Karmelské: „16. červenec, den památky Naší Paní na hoře Karmel, oslavují karmelitáni a celá Církev, že tento řád byl založen ke cti Matky Boží, která jeho syny a dcery zvláštním způsobem adoptovala, ozdobila je škapulířem, obdařeným velkými privilegii.“

Již první rok po mariánském zjevení se ukázalo, jak účinný je škapulíř. Šlechtic Walter z Hyntonu, smrtelně zraněný v souboji, byl první laik, který byl přijat do karmelitánského bratrství. Když přijal škapulíř, vyzpovídal se tento člověk, žijící spíše jako zločinec, který pohrdal svátostmi, a zemřel smířen s Bohem. To, co Královna Karmelu slíbila, opravdu platí: „Služebník Mariin nebude nikdy zatracen.“

Krátce po tomto obrácení rozšířil Šimon Stock škapulíř mezi laiky. Patří mezi ně svatý král Ludvík IX. a jeho matka Blanka Kastilská, král Filip III., anglický král Eduard II. a německý císař Bedřich III.

Takřka všichni papežové posledních tří století včetně Jana Pavla II. byli nositeli hnědého škapulíře a členy bratrstva Panny Marie na hoře Karmel. Počátkem roku 1322 měl papež Jan XXII. vidění: Maria k němu promluvila: „Všechny duše, které jsou členy škapulířového bratrství a splní určité podmínky, mají to privilegium, že

MODLITBA OVDOVĚLÉ MATKY, KTERÁ ZASVĚCUJE SEBE A SVOU RODINU PANNĚ MARIÍ

Conchita Cabrera de Armida

Matko duše, nebeská Maria!

Se vši něžností a láskou jsem si Tě dnes zvolila za Královnu, Paní a Matku celého tohoto domu a všeho, co obsahuje: děti, domácích i věci.

Přijmi klíče, které Ti svěřuji jako Vládkyni a Paní, a dopřej mi radost být Tvou otrokyní a dcerou, která Tě tolik miluje a netouží po ničem jiném než být Tvou a poslouchat Tě celým srdcem a celou duší.

Dopřej mi té milosti, svatá Panno, abych nepodnikla žádnou činnost, aniž bych Tě *požádala o radu*, abych za všech okolností *jednala* tak, jak bys jednala Ty, s onou dokonalostí *záměrů a úmyslů*, aby se vše stalo *nadpřirozeným*, aby zde zavládl *život lásky* více nebeské než pozemské. Chci tak posvěcovat všechny své skutky.

Chci stát vždy až v druhé řadě, Matko moje, abys Ty byla vždy první ve mně a ve všem, co mě obklopuje.

Od nynějška až do své smrti chci žít pod Tvým pláštěm, má sladká Matko, a tak již nebudu sama ani osiřelá, nýbrž pod Tvým vedením a dohledem se chci obětovat k Tvé cti.

Miluji Tě a chci Tě učinit milovanou ze všech sil svého života! Na všech dveřích umístím Tvůj svatosvatý obraz, aby jim žehnal, vzdaloval nepřítel, nedovolil žádné reptání ani urážku Boha. Prosyť celou atmosféru čistotou, neposkvrněná Panno, aby všechno dýchalo jen Tvým jasem, nevinností, láskou, a přijmi předem všechny radosti i strasti, které snášíme pod touto střechou.

Ó moje požehnaná a nanejvýš milovaná Královno!

Kéž se ztrácím se všemi svými chybami a kéž Ty se zjevuješ ve mně, vládneš v mém domě svou sladkostí, svou láskou, svým odříkáním, svou trpělivostí a všemi svými ctnostmi, které všechno vykonávají z lásky!

Ó moje Královno, jsme Tvoji služebníci!

Ó moje Paní, jsme Tvoji otroci!

Ó moje Matko, moje milovaná Matko, jsme Tvoje děti!
Amen.

budou co nejdříve, nejpozději v sobotu po své smrti (sabbato post eorum obitum) vysvobozeny z očišťovacího ohně a dovezeny na svatou horu věčného života.“ Toto zaslíbení o sobotě uvedl papež v bule z 3. března 1322. Od té doby mnoho papežů potvrdilo toto privilegium ve spojení s dodržováním čistoty přiměřené stavu a každo-

denní modlitbou hodinek Matky Boží nebo růžence.

Dodnes žijící sestra Lucie z Fatimy dosvědčuje, že 13. října 1917 držela Panna Maria v ruce karmelský škapulíř: „Chtěla tím dát na srozuměnou, že si přeje, aby všichni nosili škapulíř. (...) Svatý otec (Pius XII. r. 1950) řekl celému světu, že škapulíř je znamením zasvěcení Nepo-

skvrněnému Srdci Panny Marie. Nikdo se tomu nemůže vyhýbat.“ Protože Srdce Panny Marie uchráněné dědičné viny nás chce stále přivádět k Srdci Ježíšovu a k jeho milosrdenství, je nehlubším smyslem škapulíře obrátit se ke Kristu v jeho světle a jeho lásce, jak to požaduje svatý Pavel: *Vý, kteří jste pokřtěni v Krista, oblékli jste Krista* (Gal 3,27).

Vedle nejvýznamnějšího karmelského škapulíře existuje ještě 17 dalších. Lze jen doporučit nošení karmelského škapulíře, který byl obdařen tolika milostmi. Jako členové bratrstva Panny Marie Karmelské jsme spojeni i se Svatým otcem, který je jeho členem. Právo vložit škapulíř křesťanu, který touží být jeho nositelem, má dnes každý katolický kněz.

U příležitosti 750. výročí předání škapulíře přijal Jan Pavel II. zástupce karmelitánské rodiny a mezi jiným řekl:

„Obzvláště srdečně zdravím rodinu karmelitánů, která připutovala ve velkém počtu z rozličných zemí při příležitosti 750. výročí předání škapulíře. Moji drazi! Tato příležitost se týká nejen ctitelů Matky Boží z hory Karmel, nýbrž celé Církev, protože bohaté mariánské dědictví karmelitánů se v průběhu staletí a díky šířící se účtě ke škapulíři stalo pokladem celého Božího lidu. Čerpejte ustavičně z tohoto zázračného duchovního dědictví a buďte den co den věrohodnými svědky evangelia. (...) Škapulíř připomíná na jedné straně ustavičnou ochranu Panny Marii v tomto životě i v přechodu na věčnost. Na druhé straně probouzí vědomí, že účta k Panně Marie musí být jakýmsi druhem „uniformy“, tedy křesťanského životního stylu naplněného modlitbou a vnitřním životem. Odpovídejte ustavičně na Boží milost, která vám uděluje sílu na cestě ke svatosti.“

*Z Maria heute 394/2003
přeložil-lš*

PAPEŽ NA SLOVENSKO

Cesta Jana Pavla II. na Slovensko byla oficiálně potvrzena. Papež navštíví ve dnech 11. až 14. září Bratislavu, Trnavu, Banskou Bystrici, Košice a Rožňavu a zastaví se také na poutním místě Marianka u Bratislavy. Po Slovensku bude cestovat zčásti letadlem, zčásti autem. Jan Pavel II. prohlásí dva nové blahoslavené, řeckokatolického biskupa Vasilu Hopko a řeholnici Zdeňku Schelingovou.

Podle Kath-net

Růženec a světci Církve (3)

Řetěz spásy

Zdálo se to neuvěřitelné, ale právě velký mystik a učitel Církve sv. Alfons z Liguori činil věčnou spásu své duše závislou na modlitbě růžence.

Ve svém velmi pokročilém věku si jednou večer nemohl vzpomenout, zda se ten den již pomodlil růženec, a zeptal se na to bratra, který o něho pečoval. Ten si myslel, že se růžence pomodlili. Ale svatý Alfons naléhal: „*Myslíte, myslíte? Ale nejste si jistý? ...Nevíte, že na této pobožnosti závisí má spása?*“

Intuici o spásné hodnotě růžence měl i génius Michelangelo, který jej učinil nesmrtelným ve svém nejslavnějším díle, ve fresce v Sixtinské kapli, kde zobrazil poslední soud.

Na této fresce po pravici Ježíše, majestátního a hrozného, mezi dušemi, které vystupují k nebi proměněné ve slávě, jsou dvě duše, které vytahuje anděl pomocí růžence, ke kterému jsou pevně připoutány.

Jiný obraz růžence jako provazu spásy se objevuje v jednom snu sv. Jana Bosca. Silný jedovatý had se přibližoval, ale byl polapen a spoután silným provazem. Stisk jeho smyčky hada usmrtí. Pak je provaz uložen do kazety. Když se kazeta otevře, je v ní uložen tak, že vytváří nápis *Ave Maria*.

Svatý Jan Bosco vysvětloval: Had představuje ďábla, smyčka *Ave Maria* svatý růženec, který je pokračováním *Ave Maria*, jímž mohou být poraženi a zničeni všichni ďáblův pekla.

Je to stále aktuální pravda všemohoucího Boha: *Ona rozdrtí tvou hlavu* (Gn 3,15).

Zachraňuje víru a mravy

Růženec je prostředek pro záchranu duše i těla. Zachraňuje nás v boji proti nepřítelům duše, vysvobozuje nás z nebezpečí smrti, pomáhá nám ucho-

vat nedotčenou víru, udržuje nás v duchovním cvičení a v obnově našeho života, jako pomáhal sv. Dominikovi v boji proti bludu albigenských, který ohrožoval křesťanství.

I svatá Terezička ujišťuje s přesvědčující prostotou, že *růženec je jako kvas, který může obnovit zemi*. A je to pravda. Je tomu skutečně tak.

Opravdu můžeme vidět celé kraje a oblasti, jak znovu duchovně rozkvétají právě díky pobožnosti svatého růžence.

Svatý Karel Boromejský ihned po tridentském koncilu začal reformu milánské diecéze tím, že zavedl veřejnou modlitbu svatého růžence v každé farnosti. A to přineslo velmi potěšující plody ve změně celého křesťanského života.

Ctihodný Vincenc Orsini, arcibiskup v Beneventu, si také posloužil růžencem, aby obnovil víru a zbožnost svého lidu. A mohl se jedině radovat z těchto výsledků.

Svatý Vincenc Palotti dosvědčuje, že velký apoštolát sv. Kašpara z Bufala byl proto tak plodný, protože se snažil *propagovat mezi lidem modlitbu růžence jako nejúčinnější prostředek pro změnu mravů*.

Svatý Jan Bosco, největší vychovatel mládeže, pokládal růženec za základní prostředek své výchovné metody. Jednou, když markýz Robert de Azeglio při návštěvě oratoře obdivoval Boscovo dílo, ale dovolil si kritizovat modlitbu růžence jako nudnou a neúčinnou praxi, kterou je třeba odstranit, odpověděl mu Don Bosco s pevností i sladkostí: *Já velice trvám na této praxi: na ní je založena moje instituce; byl bych ochoten spíše se vzdát jiných, velice potřebných věcí, ale ne této...*

Svatý Jan Bosco byl jistě jedním z nejhrošlivějších propagátorů růžence jako prostředku záchranu od úkladů ďábla,

rozkvětu víry a zachování čistoty mládeže, který ochraňuje před bludy a pomáhá svaté Církvi.

A ani jinak být nemohlo. Růženec je *jedinečnou ochranou proti herezím a neřestem*, jak bylo uvedeno v denní modlitbě církve k 7. říjnu, svátku Panny Marie Růžencové. Kam vstoupí růženec, jsou duše zachráněny tímto *sladkým řetězem, který nás přitahuje zpět k Bohu* (Bartholomeo Longo).

Spása hříšníků

Co říci o spáse, které dosahuje růženec tím, že způsobuje obrácení hříšníků?

Stačí říci, že Panna Maria v Lurdech a ve Fatimě požadovala především obrácení hříšníků a doporučovala vytrvalou modlitbu růžence. Všichni světci zakusili sílu růžence právě na tomto poli a bezvýhradně nám to dosvědčují.

V důvěrném deníku sv. Maximiliána Marii Kolbeho, mariánského apoštola, který je takřka našim současníkem, nacházíme zápis tohoto krátkého hesla: *Kolik růženců, tolik spasených duší*. Jeden růženec může tedy způsobit záchranu jedné duše. Neměli bychom toho všichni využít, abychom pomohli zbloudilým bratrům?

Svatý Ludvík Maria Grignon z Montfortu nás ujišťuje, že žádný hříšník mu neodolal, když si posloužil růžencem. Proto mohl napsat vzácnou knížku s titulem: *Obdivuhodné tajemství svatého růžence jako prostředku obrácení a spásy*.

Svatý Klement Maria Hofbauer byl svým způsobem specialistou, jak získat obrácení prostřednictvím růžence. Měl v rukou vždy malý růženec, který mu daroval papež Pius VII.; když jej náhodou ztratil, byl z toho velmi smutný. Našla ho jedna sestra a on jí s radostí řekl: *Pomohla jste mi tak v obrácení hříš-*

níků, protože pokaždé, když jsem se pomodlil růženec za některého hříšníka, dosáhl jsem jeho obrácení. Proto neúnavně doporučoval svým kajcíníkům, aby mu pomáhali obracet hříšníky a zbloudilé modlitbou mnoha růženců. Ujišťoval, že růžencem vždy dosáhl požadovaného obrácení, i když se jednalo o hříšníky, kteří se vyhýbali svátostem třicet nebo čtyřicet let. A jeho tvář se vždy rozzářila, když mohl zvolat: *Pán mi dal další duši prostřednictvím růžence!*

Další mimořádný apoštol, svatý farář Arský, si pomáhal růžencem, aby přitáhl duše a dal na ně skanout dešti nesčetných milostí a často i zázračných obrácení.

Jednou byl pozván, aby vedl duchovní cvičení v jednom místě nedaleko Arsu. První, na co se ptal tamního faráře, bylo, zda je zde nějaká duše, která je schopná se intenzivně modlit. Farář mu označil jednu ubohou žebračku, která se uměla modlit jen růženec. Svatý farář Arský ihned zašel za ubožačkou a prosil ji, aby se po dobu všech kázání ustavičně modlila růženec. Misie dopadly výborně. Došlo k mnoha obrácením a svatý farář dosvědčil s velkou radostí: *Není to dílo moje, ale Panny Marie, kterou žebračka vzývala svými růženci*.

V naší době je známo, že sv. Pio z Pietrelciny se modlil růženec ve dne v noci. A byly to tyto růžence, které přitahovaly do San Giovanni Rotondo zástupy duší, které potřebovaly milost a světlo, a ty z nich udělaly zástupy konvertitů.

Obrácení ve vlaku

V životopise služebnice Boží Armidy Barelliové čteme příběh obrácení, dosaženého růžencem během jízdy vlakem.

V přímém rychlíku Milán – Řím světice s knihou v ruce čte a rozjímá. V jistém okamžiku vytáhne z tašky růženec a začne se modlit, když si všimne, že proti ní sedí mladá žena ce-

lá bledá a smutná. Ihned zkouší nabídnout jí to, co pro ni znamená vždy velkou úlevu.

„Paní, nechcete se se mnou modlit růženec?“ Neznámá je velice překvapena, ale souhlasí. Po skončení modlitby má tvář celou zkrivenou bolestí.

„Modlila jsem se tento růženec za vás,“ říká slečna Armida. „Velice jsem to potřebovala,“ šeptá neznámá a propuká v pláč. „Utekla jsem z domu od svého manžela, jedu do Říma na schůzku s jedním mužem. Kdyby to tak věděla moje maminka!“

Maminka! Slečna opakuje toto slovo, aby zachránila tonoucí lodičku. Zatímco vlak projíždí toskánskými pahorky, mladá žena se vyznává ze svého dramatu a z bouře, která zachvátila její duši během modlitby růženec při tichém opakování Ave Maria. Slečně Armidě se podaří přesvědčit společnici, aby se vrátila ke své matce. A opravdu, ve Florencii vystoupí i s nevěrnou ženou, svěří jí do péče sestrám v jednom penzionu a pak píše matce, aby přišla naproti ztracené ovečce.

Záchrana od válek a trestů

Aby bylo dosaženo konce první světové války, Madona ve Fatimě doporučila modlitbu růženec. Aby byl nastolen a udržen mír, doporučila rovněž růženec. Aby zachránil křesťanství před invazí islámu, vyhlásil svatý Pius V. křížové růžencové tažení a svěřil osud rozhodující bitvy Růžencové Panně Marii: získal tak slavné vítězství u Lepanta.

Růženec zajišťuje mír, zachraňuje mír, zabraňuje válkám, přináší vítězství. Svatý Jan Bosco ujišťoval, že tam, kde se lidé modlí růženec, nastanou *dny pokoje a klidu*. Svatá Terezička ujišťuje, že ať jsou hříchy lidstva jakkoliv těžké, *pokud se bude modlit růženec, Bůh nemůže opustit tento svět, protože tato modlitba má moc nad jeho srdcem*.

Svatý kardinál milánský Ildefons Schuster doporučoval mobilizovat celé křesťanstvo, aby obětovalo zvláště v měsíci říjnu růženec *jako generální útok proti pekelným šikům*, které ruší mír, rozsévají zkázu a svolávají tresty na lidstvo.

Blahoslavený Luigi Orione, když se dověděl, že německé oddíly napadly Polsko (1. září 1939), tváří v tvář této tragédii vznešeného národa svolal své syny a řekl jim: *Postavme proti dělům růženec a vložme složené ruce na místo těchto útočných zbraní*.

Vidění P. Pia potvrzuje, že růženec je největší ze všech zbraní za mír a vítězství, jakou můžeme mít v rukou.

P. Pio vyprávěl, že viděl z okna kůru náměstí plné nepřátel, kteří volali: *Na smrt! Na smrt!* ... Když se obrátil k Madoně s prosbou o pomoc, ona mu dala do rukou růženec, aby s ním zacházel jako se zbraní. Vyklonil se tedy z okna s růžencem v ruce a spatřil, jak všichni nepřátelé padli poraženi na zem.

Je skutečně pravda, že Maria dala růženci velkou moc. Pro obrácení hříšníků, pro porážku komunismu, pro zajištění míru žádala ve Fatimě růženec. Aby oddálila jak časné tresty (války), tak věčné (peklo), požadovala růženec. Jak tomu můžeme nerozumět?

Vysvobozuje z očistce

Jedné zbožné ženě zemřel bratr. Zarmoucena touto ztrátou, která byla o to bolestnější, že bratr nežil skutečně křesťanským životem, měla žena sen. Viděla P. Pia, který ji těšil a řekl: *Pomodli se 200 růženců a tvůj bratr půjde rovnou do nebe*. Když se žena probudila, vzpomněla si na sen, ale pokládala ho za pouhý sen. Nakonec se dalšího dne vypravila za P. Piem. Jakmile se s ním setkala, aniž by myslela na sen, ptala se v pláči, kde se nachází duše jejího bratra a co by

mohla pro něho udělat. P. Pio ihned odpověděl: *Copak jsem ti to neřekl dnes v noci? Pomodli se za něho 200 růženců a tvůj bratr půjde rovnou do nebe!*

Růženec má také tuto mimořádnou moc: urychlit osvobození duší z očistce, zajistit jim velkou úlevu a posilu.

Týž P. Pio z Pietrelciny jednoho dne, když daroval růženec jedné své duchovní dceři, řekl chvějícím se hlasem: *Svěřuji ti poklad: nauč se shromažďovat poklady. Vyprázdňme očistec*.

V beatifikačních aktech svatého Jana Massiase, dominiká-

na, čteme, že se mu na smrtelné posteli zjevila Madona a sdělila mu, že ustavičnou modlitbou růženec vysvobodil z očistce milion a čtyři sta tisíc duší. Papež Řehoř XVI. nařídil, aby se do aktů blahorečení tohoto svatého bratra zanesla tato zázračná suma pro povzbuzení všech zbožných ctitelů modlitby svatého růženec.

Svatá Terezie z Avily dala zapsat, že jednou, když začínala modlitbu růženec, byla vytržena do extáze a viděla očistec, který měl podobu velké ohrady, ve které duše trpěly očišcovým plamenem. Při prvním Zdrávasu, který se pomodlila, viděla, jak chladná voda pokropila a osvěžila duše. Stejně tak při druhém, třetím, čtvrtém Zdrávasu... Světičky tedy pochopila, jakou úlevu představuje růženec pro duše v očistci, a nechtěla s touto modlitbou nikdy přestat. Proto také sv. Alfons z Liguori ustavičně doporučoval: *Chceme-li pomoci duším v očistci, modleme se za ně růžencem, který způsobuje velkou úlevu*.

Také služebník Boží Haniel Maria z Francie ujišťuje: *Když se modlíme růženec Panny Marie za některou duši, tato duši cítí, jako by se otupily horoucí plameny, které ji obklopují, a pociťuje rajsou úlevu*.

Mimořádný apoštol růženec za duše v očistci byl sv. Pompilius Pirotti. Svými růženci vstoupil do důvěrného styku s dušemi v očistci, které mu projevovaly velkou vděčnost za posilu, jakou jim poskytovala tato modlitba. Důvěrnost dosáhla takového stupně, že světec *slyšel, jako odpovídají duše zemřelých druhou částí modlitby: Svatá Maria, Matko Boží...*

Jak velkou službu lásky můžeme prokázat duším v očistci, když se za ně modlíme mnoho růženců!

(Pokračování)

Pakt s Hadem

Had, svůdce, se představuje v šatu osvoboditele, jako ten, který vede lidstvo za hranice dobra a zla, mimo „zákon“, nad starého Boha, nepřítele svobody. Poslední dvě staletí znovu odkrývají princip osvobození podle sekty ophitů, princip, který vychází ze sabbatiánských představ o mesiáši, který vzešel z hada.

Satan v Bohu

Postupný vývoj tohoto poeticky laděného satanismu směřuje k ještě dalšímu a vrcholnému rouhání, podle kterého Satan není pouze v Prométheovi, není jen protikus k padlému Miltonovu andělu. Satan je také v Bohu. Gnostická teologie, která stojí v centru odbojného ateismu obou posledních století, rozlišuje mezi Luciferem (Osvoboditelem) a Satanem (Utlačovatelem). V exemplární podobě se objevuje u Ernsta Blocha. Pro Blocha je na jedné straně Bůh a svět, který se „stále zřetelněji stává Satanem, odpůrcem a ztuhlostí, a na druhé straně Bůh stoupající s Ježíšem, s Luciferem k někdejšímu nanebevstoupení. Bůh světa, stvořitel, je zlý Demiurg, proti kterému se pozvedl v zahradě Edeu Had, pravý přítel člověka. Je to Lucifer, který v přání *být jako Bůh* zjevuje člověku své určení. „Teprve v tomto Luciferovi, který zůstal v Ježíši utajen pro pozdější dobu (pro tu poslední, kdy se měla zjevit tato jeho tvář, ale on zůstal bez proměny, když byl podruhé opuštěn a jeho výkřik na kříži zazněl zbytečně, neboť byla podruhé rozdracena hlava Hada z ráje, visícího na kříži) teprve tehdy v tomto v Kristu skrytém, anti-demiurgovském, bylo skutečně pochopeno to opravdu theurgické v rebelujícím synu člověka.“

Had je tedy jako u sekty ophitů Osvoboditel. Dvakrát ujařmený – jednou v zahradě Edeu a podruhé v Kristu přibitým na kříž jako bronzový had Mojžíšův – čeká Had na svou odvetu, na své vítězství nad Demiurgem, na počátek „epochy Ducha“. On v sobě

u Blocha jako ve styčném bodu spojuje Markiona a Joachima de Fiore.

Blochovým vznešeným předchůdcem, jak sám uvádí, byl William Blake. Tento anglický básník, fascinovaný Francouzskou revolucí, měl kromě bible čtyři učitele: Miliona, Shakespeara, Paracelsa a Böhme. V jeho díle *Sňatek nebe a pekla* se dostalo posvěcení všem tělesným hnutím a žádostivostí, především sexuální. Podle něho neexistuje zlo, které by bylo popřením dobra. Dobro a zlo jsou spolu stejně potřebné. Bez protikladů neexistuje pokrok. Přitažlivost a ohavnost, rozum a energie, láska a nenávisť jsou pro lidskou existenci nezbytné. Z těchto protikladů podle něho vyrůstá to, co nábožensky člověk nazývá dobrem a zlem. Dobro je pasivita, která poslouchá rozum. Zlo je aktivita, která vychází z energie. Dobro je nebe, zlo je peklo.

Zlo, jako v Goethově *Faustovi*, je to, co propůjčuje energii

a probouzí dřímající dobro. Za tyto představy vděčí Blake prvnímu z moderních myslitelů, který se odvážil tvrdit, že v Bohu je zlo: je jím Jacob Böhme. Tento *teutonský filosof* byl podle Hegela prvním, kdo dal v Německu vzniknout filosofii s vlastními charakteristikami, a velice si ho vážili Leibniz, Hegel, Schelling a von Baader i celý teosofický proud moderního myšlení. Podle Böhmeho *Bůh jako první Princip se nenazývá Bůh, nýbrž Nenávisť, Hněv, trpký pramen*, ze kterého pak pocházejí zlo, bolest, třesení a spalující oheň. Boží hněv je překonáván láskou, ale stále zůstává *prazákladem*, výchozím principem, v němž má všechno svůj počátek. Böhme velmi usiloval o to, aby porozuměl v Bohu a z Boha všemu negativnímu, tedy zlému, ďáblu. Bůh je pro něho jednota protikladů, hněvu a lásky, dobra a zla, ďábla a jeho protikladu – Syna. Z tohoto pohledu jsou Kristus a Satan svým způsobem bratři jednoho otce, jsou jeho součástí, prvky jeho polarizované přirozenosti.

Právě toto zdůraznil **Carl Gustav Jung** ve svém esoterickém díle z roku 1916 *Septem sermones ad Mortuos (Sedm řečí k mrtvým)*, knižce, kterou daroval svým přátelům,

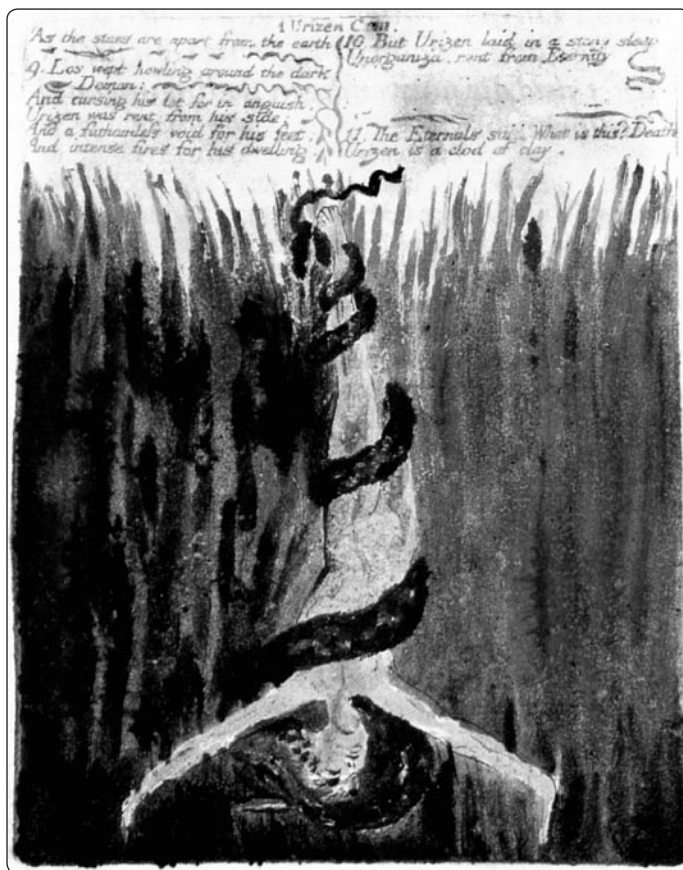
ale která se nikdy neobjevila v knižních nakladatelstvích. Text, který se opírá o gnostika Basilidese, zdůrazňuje, že Boží přirozenost je „pleroma“, které je složeno z dvojic protikladů, z nichž dvojice Bůh a ďábel je tím nejprvnějším projevem. Rozlišují se jakožto tvoření a ničení, život a smrt. Oběma je však společná efektivita. Efektivita je spojuje. Efektivita stojí nad nimi, je to bůh nad Bohem, protože ve svém efektu spojuje plnost a prázdnotu. Tohoto boha, který v sobě sjednocuje boha a ďábla, nazývá Jung Abraxas. Abraxas tvoří pravdu i lež, dobro i zlo, světlo i temnotu, a to jediným slovem a jediným aktem. Abraxas je úděsný. On je láska a její vrah, svatý a jeho zrádce, on je svět, jeho vznik i zánik. Každý dar boha slunce pokrývá ďábel svými čarou. Esoterické poselství Jungových *Sedmí řečí* v sobě obsahuje ospravedlnění zla, ďábla, jeho svodů a uvádí vše do polárního systému. Ne náhodou říká Martin Buber, když s touto knižkou přišel do styku, že je to **gnóze**. Nikoliv ateismus, ale tato gnóze ničí Boha, protože podle ní má člověk zcela odmítnout představy, které dosud o Bohu měl, je to pravý opak skutečnosti víry. Pro Buberu nepředstavuje psychologie Jungova nic jiného než **náhradu víry zbožštěnými instinkty** a znovuoživení Karpokratova argumentu, který se nyní vyučuje jako druh psychoterapie. Karpokrates tvrdil, že dobro a zlo jsou jen lidské náhledy a že právě vzhledem k této skutečnosti duše musejí prožít všechno, co se prožít dá, pokud nechťejí znovu upadnout do vězení svého těla. Z tohoto vězení, kam je uvrhl Demiurg, se mohou vykoupat jen naplněním všech životních žádostí. Jak tvrdí Jung v díle *K psychologii nauky o Trojici*, potřebuje život jako zdroj energie kontrasty, bez kterých žádná energie neexistuje. Dobro a zlo jsou jen etické aspek-

W. Blake: Lazarusův dům

ty těchto přirozených protikladů. To je důvod, proč Bůh potřebuje Lucifera. Bez něho, říká Jung, by nebylo stvoření ani dějin spásy. Stíny a kontrasty jsou nutné podmínky každého konání. Tento stín je především v Bohu, v Prabohu, v **nevědomí**, a to je podle Junga ta pravá moc, která řídí život a která se musí „zlidštit skrze uvědomělé Já“. Jen v lidském bohu, v Kristu odděluje Osud to, co je v pleroma (nevědomí) spojeno: světlo a jeho stín. Nyní se vydělují oba Boží synové, Satan jako starší a Kristus jako mladší, oddělují se levá a pravá ruka Boha. Božská duchovní Trojice se musí smířit „čtvrtým“ principem: hmotným tělem, a to ženským tělem, erosem, zlem, aby pak křesťanský, se světem smířený idealismus mohl vystoupit k vyšší jednotě. Podle Junga i v době absolutní víry v Trojici byli vždy křesťané, kteří hledali toho ztraceného *čtvrtého*, od novopythagorejců až po *Fausta*. I když se tito hledající pokládali za křesťany, byli křesťany *a latere* (vybočení), protože zasvětili svůj život cíli sebevykoupení od *Hada se čtyřmi rohy*, padlého Lucifera, který je uvězněn v *duši světa*. „Období Ducha“ je období, které bude následovat po období Abraxase: v něm vašeň a rozum, vědomí a nevědomí, zlo a dobro, Lucifer a Kristus jsou *jedno*.

V roce 1919 uveřejnil Hermann Hesse pod pseudonymem Emil Sinclair román *Demian*. Protagonistou je mladý nezkušený muž „svobodomyšlného ducha, který nese Kainovo znamení“, a dostane se mu osvětlení o smyslu života. Demianovi „jde o to, že tento starozákonní i novozákonní Bůh je sice krásnou postavou, ale nikoliv to, co by si vlastně představoval. On je jistě dobro, ušlechtilost, otcovskost, krása, vysokost, sentimentalita, zcela správně! Ale svět se skládá z něčeho jiného. A to se nyní připisuje ďáblu, a celá tato část svě-

W. Blake: Zavržená duše sestupující do podsvětí, 1794

ta, tato jeho polovina je zatím potlačena a umlčena.“ K té patří, podle Demiana, i sexuální sféra. A proto není možno uctívat jen Boha: „Já se domnívám, že musíme uctívat všechno a pokládat to za svaté, celý svět, nejen onu uměle oddělenou oficiální polovinu! Musíme mít vedle bohoslužby i ďáblů službu. To bych pokládal za správné. *Jinak bychom se museli vydat za bohem, který v sobě obsahuje i ďábla*. Jako u Junga se i tento bůh jmenuje Abraxas, bůh, který je bohem i ďáblem, oficiální, dovolený, světlý svět. On je svatá i profánní láska: je to obraz anděla i Satana, muže i ženy, člověka i zvířete, nejvyššího dobra i krajního zla.

Představa božského jako *souběhu protikladů - coincidentia oppositorum*, představa, která „pakt s Hadem nezrušitelně pečeti“, vine se významnou částí kulturního světa 20. století. Pomysleme jako na jeden příklad z mnoha na Mircea Eliadeho, který ve svých dvou dílech *Il mito della reintegrazione* (1942) a *Mefistotele e l'Androgine* (1962) pod sugescí Junga předkládá své představy o „božské polaritě“. Podle něho se všechno božské jeví jako polární, současně blahodárné i škodlivé. Had je bratrem Slunce, stejně tak jako mají být bratry Satan a Kristus. Tato dvojednota v člověku reintegruje svaté a profánní, dobro a zlo, do vyšší

PROSBA O DÉŠŤ

Biskup Bruno Mozzocato v italské diecézi Adira-Rovigo dal ve všech chrámech předčítat prosbu o déšť: „Jako děti, které jsou v nouzi, prosíme tě o déšť, aby nám vyprahlá půda opět mohla dát obživu.“ Hladina řeky Pád klesla o 7,5 m pod svůj normální stav. Tak nízká nebyla její hladina více než sto let.

Podle Kath-net

jednoty, kterou symbolizuje postava hermafrodita.

Závěrečná poznámka

Tato moderní teosofie, založená na hermeneutické nauce o *coincidentia oppositorum* jako krajně znepokojujícím směřování božského a ďábelského, vede k myšlence na ďábla v Bohu. Jak napsal Romano Guardini v roce 1964, základní gnostickou myšlenku, že protiklady jsou polarity, je možno vysledovat všude: Goethe, Gide, C. G. Jung, Thomas Mann, Hermann Hesse...ti všichni vidí zlo, negativní (...) jako dialektické prvky v totalitě života a přírody. Tento postoj se projevuje ve všem, co se nazývá gnóze, v alchymii i v teosofii. Ukazuje se v programatické formě u Goetha, pro kterého satanské vystupuje až k Bohu, zlo je u něho prasíla vesmíru a je stejně nutné jako dobro, smrt je jen prvek tohoto celku, protipól života. **Tento názor byl všemožně proklamován a u Junga dokonce konkretizován v terapeutické oblasti.**

Základní výslednou myšlenkou pak je, že spása je způsobena skrze degradaci, milost skrze hřích, život skrze smrt, rozkoš skrze bolest, extáze skrze perverzi, božské skrze ďábelské. **Tato fascinace, která všechno negativní - to je ona ďábelská metamorfóza - vydává za současnou kulturu, závisí na této neobvyklé myšlence: že cesty do nebe vedou přes peklo, že sestup k Hádovi a zmrtvýchvstání jsou jedno.**

Vydat se Satanovi - podle jedné gnostické tradice tedy ztratit se sám sobě a opět se nalézt - znamená otevřít se bohu, kterým jsem já sám. **V tomto „svatém“ spojení se v člověku sjednocuje Satan a bůh.** To je identita De Sadeho a mystiků, jak si ji přál George Bataille. Podle něho cesta dolů odpovídá cestě vzhůru. Faust teď už nemůže litovat, ani v hodině smrti. Odpůrce se stal komplicem, „součástí“ Boha. To je *cesta, jak se stát bohem*.

Z 30giorni 4/2003
přeložil-lš

„Ty, která jsi jako ranní červánky nového světa, bdi nad námi!“

Z postsynodálního apoštolského listu Jana Pavla II. *Ecclesia in Europa*

Na nebi se ukázalo veliké znamení: žena oděná sluncem (Zj 12,1)

Dějiny Církve plné proměn jsou provázány „znameními“, které sice mají všichni před očima, ale je zapotřebí je zdůraznit. Mezi ně řadí Apokalypsa *velké znamení*, které se ukázalo na nebi a hovoří o boji mezi Ženou a drakem. Ženu oděnou sluncem, která trpí porodními bolestmi (srov. Zj 12,1-2), je možno chápat jako Izraele proroků, přinášejícího Mesiáše, který bude vládnout národům železným prutem (Zj 12,5; srov. Ž 2,9). Ale symbolizuje také Církev, lid Nového zákona, který je vystaven pronásledování, a přesto ho Bůh chrání. Drak je *starý had, nazvaný ďábel nebo satan, který svádí celý svět* (Zj 12,9). Je to nerovný boj: zdá se, že drak je ve výhodě, tak velká je jeho převaha nad bezbrannou a trpící ženou. Skutečným vítězem je však Ženou zrozené Dítě. Ve velkém boji je jasné: Velký drak je již poražen: *Byl svržen na zem a s ním jeho anděl* (Zj 12,9). Porazil ho Kristus, vtělený Bůh, svou smrtí a zmrtvýchvstáním a mučedníci, kteří *zvítězili Beránkovou krví a slovem svého svědectví* (Zj 12,11). A i když drak pokračuje ve svém odporu, není třeba se obávat, neboť jeho porážka již nastala.

Tato jistota oduševňuje Církev na její cestě, zatímco v Ženě a v draku sleduje stále stejnou historii. Žena, která porodila na svět syna, nám připomíná Pannu Marii, především v té hodině, kdy proniknuta bolestí ještě jednou plodí svého Syna jako přemožitele knížete tohoto světa. Je svěřena Janovi, který je naopak svěřen jí (srov. Jan 19,26-27), a stává se tak Matkou Církve. Díky tomuto svazku, který spojuje Marii s Církví a Církev s Marií, je možno lépe

vyložit tajemství Ženy: „Maria je totiž přítomna v Církvi jako Matka Vykupitele, přijímá mateřskou účast na onom tvrdém boji s mocnostmi temna“, který prostupuje celé dějiny lidstva. Pro tuto její církevní to-

tožnost s ženou oděnou sluncem (Zj 12,1) je možno říct, že v blahoslavené Panně již Církev dosáhla dokonalosti, ve které je „bez poskvrny a bez vrásek“.

Celá Církev proto vzhlíží k Marii. Díky mnoha mariánským poutním místům, rozsetým u všech národů, je úcta k Marii mezi evropskými národy velice živá a rozšířená.

Církev v Evropě obrací proto svůj zajímavý pohled dále na Marii a poznává, že

je „mateřsky a zúčastněně přítomná při četných a obtížných problémech, které dnes provázejí jednotlivce, rodiny a národy“ a že je „Pomocnicí křesťanského lidu v ustavičném boji mezi dobrem a zlem, aby nepadl, a když padne, aby opět povstal“.

Prosba k Marii, matce naděje

V tomto pravou láskou oduševněném rozjímání se nám Maria jeví jako postava Církve, která živena nadějí poznává spásnosné a milosrdné Boží jednání, v jehož světle rozumí své cestě a celým dějinám. Pomáhá nám ve vztahu ke svému Synu porozumět také událostem, které prožíváme. Jako nové, Duchem Svatým utvořené stvoření dává nám Maria růst ve ctnostech a v naději.

K ní, Matce naděje a útěchy, se plni důvěry obracíme se svými prosbami: svěřujeme jí budoucnost Církve a Evropy a budoucnost všech lidí kontinentu:

»Maria, Matko naděje, pojd' s námi! Na uč nás hlásat živého Boha; pomáhej nám vydávat svědectví o Ježíši, jediném zachránci; dej, ať jsme připraveni pomáhat bližním, být pohostinní k potřebným, dej, ať uskutečňujeme spravedlnost, učíš nás zanícenými budovateli nového, spravedlivějšího světa; přimlouvej se za nás, ať žijeme a jednáme v dějinách v jistotě, že se splní Otcův plán.

Ty, která jsi jako ranní červánky nového světa, projev se jako Matka naděje a bdi nad námi! Bdi nad Církví v Evropě: kéž ji prozáří evangelium; kéž je skutečným místem společenství, ať žije svým posláním hlásat evangelium naděje, slavit je a sloužit pokoji a radosti všech.

Královo míru, bdi nad všemi křesťany: ať mohou s důvěrou pokračovat na cestě k jednotě, být kvasem svornosti kontinentu: Bdi nad mladými lidmi, nadějí budoucnosti. Ať odpovídají velkodušně na Ježíšovo volání.

Bdi nad těmi, kteří jsou odpovědní za národy: ať se zavážou k budování společného domu, ve kterém budou respektována práva každého člověka. Maria, daruj nám Ježíše! Dej, ať ho následujeme a milujeme ho! On je naděje Církve, Evropy a lidstva. On žije s námi, uprostřed nás, ve své Církvi. S tebou říkáme: »Přijď, Pane Ježíši!« (Zj 22,20) Kéž naděje na slávu, kterou vлил do našich srdcí, přináší ovoce spravedlnosti a míru!«

HOMOSEXUÁLNÍ „MANŽELSTVÍ“

V Argentině v Buenos Aires bylo 17. července oficiálně uzavřeno „manželství“ mezi dvěma homosexuály. Stalo se tak po zavedení nového komunálního zákonodárství, které přisuzuje homosexuálním párům stejná práva jako heterosexuálním.

BISKUPKA PRO PŘEHLÍDKY HOMOSEXUÁLŮ

Velké pobouření v evangelické církvi v Německu vyvolala její biskupka Maria Jepsenová, která přijala záštitu nad třemi připravovanými paradami homosexu-

álů. Pastor Dieter Müller prohlásil: „Nevidí hamburská biskupka ze svého biskupského stolce, že mnoho věrných věřících má dojem, jako by se stala velekněžkou sexuální zvrácenosti? Nevidí, jaké to má důsledky, když přijímá záštitu nad nestydatým exhibicionismem homosexuálů i bisexuálů?“ Pastor připomněl slova Hanse Apela, který prohlásil r. 1999, že je nemyslitelné, aby byl člověk členem církve, ve které působí biskupka, a přestoupil do jiné evangelické církve. Biskupka se hájí, že chce svým počínáním zabránit diskriminaci homosexuálů.

Podle Kath-net

Překlad -lš-

Kaple Panny Marie Lasalletské v Rejdicích

Kapličku, kterou můžeme pro její velikost nazvat klidně kaplí, postavili naši zbožní předci na výrazném místě v krajině a vytvořili tak důležitý orientační bod pro život obyvatel. Komu byla původně zasvěcena, nemáme dokladů. Zde u kapličky se křižovaly 3 důležité cesty:

■ Z Příchovic do Navarova, sídla panství. Po třicetileté válce byl hrad rozbořen, postaven nový zámek a sídlem panství se staly Semily. V té době byl postaven velkolepý barokní poutní chrám Navštívení Panny Marie v Bozkově. Místní obyvatelé, rolníci a skláři s rodinami, putovali od této doby touto cestou, nazývanou „poutní“, přes Zlatou Olešnici, Vrcha, Lhotku do zámecké kaple P. Marie na Navarově, do zámecké kaple P. Marie v Jesenném, až do Bozkova. A dále pokračovali přímo přes Kozákov na Tábor, Novou Paku, Svatoňovice až do Kladska, nebo na Vamberk. Nebo se vydali z Tábora k Palladiu České země do Staré Boleslavi. Při této poutní cestě dodnes uvidíme mnoho soch, kapliček a Božích muk, míst zastavení poutníků k rozjímání, zpěvu či modlitbě. Jsou to dodnes místa pěkná na pohled, zapomenuté klenoty české krajiny.

■ Cesta „hutní“ byla spojnici mezi rejdicími sklárnami a dvěma dalšími na Moravě a v Pustinách. Její zbytky jsou

ještě dnes patrné v terénu. Byla přímá. (Říká se, že když v Rejdicích práskli do volů, sami táhli na Moravu, do Pustin a naopak.)

■ Cesta vedoucí Bodlavkou ke „kostelní“ cestě nemá pojmenování. Dále pokračuje přes Paseky jako Budařina do Rokytnice. Má napojení na cestu z Trhovice jdoucí do Vysokého a Roprachtic.

■ Kaple byla opravena svépomocí občanů v roce 2002.

Šindelová střecha je zakončena kovaným dvouramenným, tj. slovanským křížem s oválem.

Kameny použité ke stavbě jsou spojovány prostou hlinou s drobnými kaménky (bez plev, chlupů, řezanky či drcených cihel). Na omítce, od ruky rovnané, se zachoval zbytek malované červenohnědé tíženy. Ty původní tíženy byly vyzděné, zpevňovaly stavbu a dodávaly jí půvab.

Protože stavba příchovického kostela sv. Víta byla zahájena až 9. 7. 1690, předpokládáme, že kaple byla také používána k sloužení mši (podobně jako u sklárny na Moravě).

Z roku 1901 je pod oltářním stolem zápis o zhotovení nového stolu truhlářem Urbancem z Pasek nad Jizerou a podpis O. Pohl, Przychowitz, 21. 6. 1901.

Ještě před 2. světovou válkou o Božím Těle byla kaplička místem zastávky poutní pobožnosti místních občanů, vedených tehdejší příchovickým farářem, děkanem ThDr. Antonínem Kollmannem.

Po okupaci pohraničí v září 1938 začal platit nový zákon přísně zakazující provádění jakýchkoliv oprav vyžadujících stavební materiál.

Po roce 1948 byla kaple několikrát vyloupena. Dnes opět v plné kráse posvěcuje krajinu.

R. Marek a S. Pelc

Pouť smíření mladých lidí střední Evropy

„Katolicita“, tedy všeobecnost církve spojuje lidi a národy ve víře v Ježíše Krista, Pána dějin. V popředí proto stojí vyznání, které je vyjádřeno mottem Středoevropských katolických dnů: Kristus – naděje Evropy.

Evropa budoucnosti, to je především Evropa dnešních mladých. Proto i iniciativa Středoevropských katolických dnů zvlášť zasahuje do světa mladých. Tak vznikly „Poutě smíření“, které o letošních prázdninách symbolicky procházejí všemi zúčastněnými státy. Putování začalo v Polsku a přes Slovensko se dostává k nám. Pak bude následovat Rakousko, Slovinsko, Maďarsko (s pauzou pro Rumunsko), Chorvatsko, Bosna-Hercegovina.

Mladí lidé svou „Poutí smíření“ chtějí ukázat na důležitost očistění vztahů ze vzdálené, ale i nedávné minulosti a na budování nových vztahů založených na lásce, spravedlnosti a úctě ke každému člověku.

Pouť provázejí dva symboly, které mladí lidé nesou: kříž Světových dnů mládeže a ikona Panny Marie. Důležitým bodem programu je společný přechod hranic mladých ze sousedních zemí.

V neděli 13. července 2003 se uskutečnilo předání kříže a ikony mezi slovenskou a českou mládeží na hraničním přechodu Bílá za přítomnosti ostravsko-opavského biskupa Františka Lobkowicze.

Následující den, v pondělí 14. července 2003, byly kříž a ikona odevzdány rakouským mladým lidem na hraničním přechodu Čížov. Putování kříže na území brněnské diecéze doprovázel i biskup Vojtěch Cikrle.

V České republice je kříž pouze dva dny, protože zde putoval již loňského roku od srpna do prosince. Bylo tak umožněno, aby se kříž dostal i na setkání

mladých lidí do Rumunska, které není součástí Středoevropských katolických dnů.

Kříž Světových dnů mládeže papež Jan Pavel II. daroval v roce 1984 mladým lidem a od té doby se okolo něj shromažďují mladí z celého světa.

Jedná se o jednoduchý dřevěný kříž, který byl vztyčen během mimořádného svatého roku vykoupení (1983–1984) v blízkosti oltáře v bazilice Svatého Petra v Římě. Na závěr toho roku, 22. dubna 1984, ho papež Jan Pavel II. daroval mladým lidem. Řekl: „Ježíšův kříž! Neste ho do světa jako symbol lásky Ježíše Krista, která miluje celé lidstvo. Zvěstujte všem, že pouze v Kristu ukřižovaném a zmrtvýchvstalém je vykoupení a spása.“

Kříž pak své putování po světě začal v Mnichově, odkud byl tajně dovezen do Prahy ke kardinálu Františku Tomáškoví, aby symbolicky spojil mládež východu a západu. Tento obyčejný kříž doprovází všechny Světové dny mládeže. Je již krásnou tradicí, že rok před světovým setkáním mládeže putuje po farnostech hostitelské země a mladí se okolo něj shromažďují k modlitbě. Za dobu své existence tak navštívil Itálii, Argentinu, Španělsko, Polsko, USA, Filipíny, Francii, znovu Itálii a v minulých dnech Kanadu. Dnes jsou na tomto jednoduchém dřevěném kříži již viditelné známky času a putování.

Po světovém setkání mládeže v Torontu v červenci loňského roku si ho na 6 měsíců přivezli mladí lidé do České republiky. Tak se k nám kříž vrací potřetí.

Ikonu – obraz Panny Marie – přidal ke kříži Jan Pavel II. o letošních Velikonocích.

Vyrcholením SKD bude společná pouť národů do rakouského Mariazell v květnu roku 2004.

Ženy trpící pod radikálním islámem

V těch státech, kde platí islámský právní řád šaria, který předepisuje všechny oblasti každodenního života, mají ženy zásadně méně práv než muži. Před soudem platí výpověď ženy méně než výpověď muže. Ženy jsou odsouzeny rychleji a snáze než muži, někdy i k trestu smrti. Nerespektování práv ženy činí z ní i v západních státech poddanou muže a mužských příbuzných. Jak dokládá současný vývoj v Iránu, v Malajsii a Nigérii, znamená znovuoživení práva šaria jako státního práva vážné zatížení žen.

Počínaje krvavými tělesnými tresty, které vrcholí barbarickým kamenováním, až k právně a společensky degradujícímu postavení ženy je šaria v rozporu s konvencí OSN o lidských právech. Tak byly počátkem března 2003 v iránském hlavním městě Teheránu zavedeny v městské dopravě oddělené oddíly pro muže a ženy. Ze známých 25 případů kamenování v Iránu

postihlo 17 ženy. Když bylo od kamenování na zásah Evropské unie upuštěno, přešel Irán na jiné formy trestu smrti. Když bylo při posledních volbách posíleno radikální křídlo, vznikají opět obavy, že bude kamenování obnoveno. V rámci zavedení šaria ve 12 severních státech Nigérie v roce 2000 byly tři ženy odsouzeny k ukamenování pro údajnou manželskou nevěru. Mladá matka Amina Laval je v akutním nebezpečí, že bude po lednu 2004 ukamenována. V Západním Súdánu bylo v listopadu 2002 17 mladých svobodných žen odsouzeno ke 100 ran holí pro údajné cizoložství.

V mnoha afrických a arabských státech jsou dívky podrobovány obřízce, převážně ve věku 4-11 let. Obřízka se provádí bez umrtvení, primitivními nástroji, jako jsou nože, střepy

skla nebo žiletky. Důsledkem jsou často šoky, krvácení a zvýšené riziko infekce HIV, později pak těžké psychické a sexuální problémy. Zmrzačení ženských genitálií se provádí mimo jiné na ženách v Egyptě, Etiopii, Nigérii, Somálsku, Senegal, Omanu, Džibuti a Mali. V Egyptě byla obřízka žen povolena rozhodnutím nejvyššího soudu jako údajná náboženská tradice.

V mnoha islámských zemích se nesmí islámská žena vdát za muže jiného vyznání. Při změně vyznání hrozí ženám v Mauretánii, Iránu a Súdánu trest smrti pro „odpadnutí od islámu“.

V Pákistánu má výpověď ženy před soudem jen poloviční hodnotu proti výpovědi muže. Je mnoho případů, kdy muž svoji ženu sám zmlátí, aniž by jí dal před soudem nějakou šanci. Když muž svůj čin odpřísáhne, soud jeho výpověď přijímá. Že-

ny, které se zasazují o své zrovnoprávnění, jako např. právníčka Asma Jahangirová v Pákistánu, jsou v ustavičném nebezpečí života. Křesťanské ženy a dívky, které se odváží soudně bránit proti znásilňování, jsou nuceny se skrývat, někdy po celý život.

V Saudské Arábii nesmí žena jet autem a bez souhlasu mužských příbuzných nesmí ani odejít do nemocnice. Studovat žurnalistiku nebo architekturu mají ženy v islámských zemích zakázáno. Při odmítnutí sňatku z donucení, při podání žádosti o rozvod, anebo i pro obyčejný flirt stávají se ženy od mužských příbuzných obětí „vraždy pro čest“. Pákistánští obhájci lidských práv registrují takových případů celé stovky, přičemž pachatelé takových vražd zůstávají ve většině případů nepotrestáni nebo jsou odsouzeni ke směšným trestům. Počet „pro čest“ zavražděných mužů, např. pro nedodržení slibu sňatku, je podstatně nižší.

-sks- 25/2003

Film o Ježíši Kristu zapůsobil na muslima

Veřejné vyznání mladého konvertity

Film „Ježíš z Nazareta“ s Robertem Powellem hluboce zapůsobil na 17letého muslima Ahmeda Khokhara, žijícího v Anglii, a zcela změnil jeho život. Mladík měl již v roce 1988 první pochybnosti o islámu. Později jako student přijal křesťanskou víru.

O svých zážitcích a zkušenostech a důsledcích, které to mělo pro jeho život, píše v časopise *The Universe*. Byl vychován podle přísných muslimských zásad, které zakazují nazývat Boha otcem. Také soukromá vnitřní modlitba je v islámu neznámá. Muslimové se modlí tak, že se pětkrát denně klanějí směrem k Mekce. Již jako chlapec byl zbožnější než jeho rodiče.

Po zhlédnutí filmu začal číst Bibli a bylo mu jasné, že pro své hříchy nemůže sám dosáhnout Boha. Toto vědomí mu působilo vnitřní trápení, protože mu bylo jasné, že jeho příklon ke křesťanství naruší vztahy k jeho rodině a příbuzným. Proto se nejdříve pokoušel Ježíše ignorovat, ale marně. Svěřil se s tímto vnitřním rozparem jednomu učiteli a ten mu slíbil, že se za něho bude modlit. Ale jeho sámeho již nic nemohlo na cestě za Kristem zastavit.

Od té doby se cítil vyobcovan ze společenství Pákistánců. V jejich očích zradil své náboženství. Ale ani v církvi nemohl hned zapustit své kořeny, proto

že mnoho křesťanů nechápal, jaké důsledky má pro něho přechod ke křesťanství. Během studií v Manchesteru v roce 1995 přijal křesťanství. Ve své rodině se cítil izolován. Jeho sestra zabavovala a ničila všechny dopisy, které mu poslali jeho křesťanští přátelé.

Bohužel většina muslimů v Pákistánu ví velmi málo o křesťanství. Pro ně je to náboženství pro lidi Západu, kteří ztratili smysl pro mravní hodnoty a oddávají se alkoholu. Současně konstatuje tento mladý muž politováníhodné neznalosti islámu u křesťanů. Ti namnoze ztožňují islám s fanatickými extrémisty, kteří mají v hlavě jen terorismus. Této vzájemné neznalosti mladý pakistánský konvertita velice lituje.

Ze strany otce se cítí ohrožován a vlastní matka o něm soudí, že se svou konverzí od nich

oddělil. Navenek se rodina snaží zachovat tvář, ale problém se zřejmě vyostří, až oznámí rodičům, že se chce oženit s křesťanskou dívkou.

Rodiče trvají na tom, že v jejich očích je stále muslimem. Jediná, kdo s ním zatím z rodiny drží, je jedna z jeho sester, která mezitím přijala skutečnost, že se stal křesťanem. Jestliže však odmítne sňatek, který mu nabízejí rodiče, bude vyděděn. Nelituje ale kroku, který učinil. Nevidí jinou možnost než jít za voláním Ježíše Krista.

I někteří někdejší muslimští přátelé obnovují styky s ním, ale je si jist, že kdyby se vrátil do Pákistánu, musí počítat se smrtí.

Toto upřímné veřejné vyznání mladého Pákistánců ukazuje jasně, jak velká je propast mezi oběma kulturami.

CvM 239

stravou a světonázorem nemalé části současné společnosti, takže se na ty, kdo smýšlejí jinak, dívá jako na paleontologické vykopávky dávno pohřbeného světa. Tak jako je třeba stavět lidem před oči skutečnou podstatu hladu, nevýslovné bídy a strašných nemocí a strádání, abychom si byli vědomi, že jsou tu lidé a národy, kteří nutně potřebují naše skutky tělesného milosrdenství, tak je třeba odhalovat také kořeny a hloubku duchovního marasmu dnešního člověka, který potřebuje duchovní milosrdenství.

Vždyť duchovní nouze je mnohem horší a tragičtější než bída materiální. Na myšlenkovém světě, který „pakt s hadem“ prezentuje, je úděsné to, že už si ani neumíme představit, že by člověk vůbec mohl klesnout ještě hlouběji. A přece i v tomto případě jako zářící jas naděje zaznívají slova apoštola Pavla: Kde se rozmohl hřích, tam v ještě hojnější míře se projevila milost. Stalo se tak již na počátku lidských dějin a děje se tak stá-

le. Vždyť právě v této době nezkrotné a přímo nestoudné vlády zla zjevuje a zdůrazňuje Boží Syn své bezmezné milosrdenství a jeho Matka nás ujišťuje, že její Neposkvrněné Srdce zvíťezí. (Toto „soukromé“ proroctví z Fatimy je ve skutečnosti jen parafrázi protoevangelia z ráje.) Čím více se zdá, že ďábel vítězí, tím více se blíží jeho porážka, ale této porážce nemůžeme pouze nečinně přihlížet. Je třeba projevovat své milosrdenství tím, že konáme pokání.

Jsme-li Kristovi, musíme se přetvořit v Krista tak, aby pohled na zlo v nás nevyvolával pobouření, ale burcoval naše milosrdenství. Jsou obrácení, která se odehrávají takřka před našima očima jako povzbuzení pro spravedlivé a útěcha a výzva pro hříšníky. Ale jsou také konverze, o kterých nevíme nic, které si omilostnění odnášejí s sebou na věčnost, aniž měli čas a možnost o nich informovat své okolí. Dobré semeno vytrvale zasévané a zalévané hojnou modlitbou a poká-

ním může také vyklíčit v hodině dvanácté. Lotr po pravici vyslovil svou lítost ještě v bdělém stavu a byl jako první svatořečen samým Kristem. K našemu povzbuzení. Kdo z nás však může vědět, co se odehrálo v duši toho druhého, když už jeho ústa nemohla promluvit? Víme bezpečně jen jedno: I on umíral ve společnosti nejdobrotivějšího Ježíše a před tvářmi jeho milosrdné Matky. Nejsou to ve skutečnosti přímo záviděníhodné okolnosti v hodině smrti?

Bůh je jediný Stvořitel a Dárce všech věcí. Proč nerozdává potřebným sám, ale zve k tomu nás jako prostředníky? A tak je tomu i v duchovní oblasti. Ježíš Kristus je jistě jediný Prostředník a Vykupitel, ale je to jeho věc, když si někoho ON sám zvolí za svého prostředníka a spoluvykupitele. Zvolil si k tomu svou Matku a pak také nás tím, že ji dal za Matku i nám. Skutky jak tělesného, tak duchovního milosrdenství jsou nám Bohem darovány jakožto příležitost spolupracovat s Boží dobrotivostí a tak jsou právě ony skutečným

a nejvyšším smyslem a posláním našeho života. Proč? Protože v tom spočívá naše následování Krista.

V jedné církevní modlitbě se říká: „Bože, jehož vlastností je smilovávat se a odpouštět...“ Tady však jde o mnohem více než o vlastnost. Tady máme co do činnosti s největší Boží radostí a rozkoší, pro kterou stvořil a pak vykoupil svět. A právě v účasti na této Boží radosti a rozkoši spočívá i naše věčná blaženost, naše patření na Boha. Proto jsme všichni z Boží vůle povoláni být spolu s ním *spoludárci* a dokonce *spoluvykupitelé*, jak to dokládá výmluvně i svatý Pavel, když mluví o naší možnosti, a tedy i povinnosti doplňovat, co schází do plnosti Kristova utrpení. To je poslání Kristova těla – Církve, tak jak je nám v tom vzorem a vůdkyní naše Matka – Bohem vyvolená *Spoluvykupitelka*. Proto má nejen slunce za svůj šat, kolem hlavy hvězdy a pod nohama měsíc, ale také v rukou **ruženec jako mocný a účinný nástroj antisatanské solidarity**.

-red-

ÚTOK NA KATOLICKÝ KOSTEL

100 buddhistů přepadlo v jihovýchodní Kambodže katolický kostel. V průběhu nedělní bohoslužby bylo mnoho věřících zraněno. Útočníci zničili oltářní kříž a jedno okno kostela a několik biblí. Dalším výtržností zabránila policie. Podle P. Bernarda Cervellery je zde mnoho křesťanů Vietnamců a mezi národnostmi dochází stále k třenicím.

SPRÁVNÍ RADA V IRÁKU

Prvním krokem k obnově normálního stavu v Iráku bylo ustavení 25členného politického grémia, ve kterém jsou zastoupeny různé frakce obyvatelstva. Je mezi nimi i jeden křesťan. (I v Husajnově vládě byl jeden křesťan.) Nepatří k exulantům, kteří se po převratu vrá-

tili do země. Prohlásil, že chce do ústavy prosadit základní křesťanské hodnoty. V radě jsou poprvé zastoupeny i ženy.

PROTI JÓZE

Chorvatská biskupská konference se rozhodně postavila proti zavedení jógy do chorvatských škol. Vláda vyzvala odpovědné školské pracovníky, aby podnikli všechno pro její zavedení do škol. Katolické obyvatelstvo organizuje rozsáhlou protestní podpisovou kampaň.

NOVÍ AMERIČTÍ BISKUPOVÉ

Ještě v letošním roce se očekává rekordní počet nových biskupských jmenování pro USA. Věku 75 let dosáhne 37 biskupů a počítá se s jejich odstoupením. Hledání nových osobností je obtížné. Diecéze poznamená-

né sexuálními skandály trpí ztrátou důvěry a současně značnými finančními těžkostmi. Média napadají paušálně celou americkou hierarchii. Noví biskupové musí být schopni účinně hlásat křesťanské poselství a zasadit se o smír se společností. Celkem působí v USA 291 biskupů.

AMERICKÝ BISKUP NAŘÍDIL OPATŘIT KOSTELNÍ LAVICE S KLEKÁTKY

Podle Všeobecného úvodu k Římskému misálu mají věřící během určitých částí mše svaté klečat. Biskup Thomas J. Tobin poslal v tom smyslu svým 116 farnostem list, který v některých místech vyvolal pozdvižení. V 15 farnostech se již vůbec nepokleká. Kostel Svatého Ducha v Uniontown postavený v roce 1986 nemá dokonce ani lavice, prý z úsporných důvodů. Ta-

kových kostelů je více. Lidé prý už si zvykli stát. Biskup jim dal lhůtu dva roky, aby si zajistili potřebné prostředky a vybavili kostely lavicemi s klekátkem. Všichni ostatní musí ihned zachovávat ustanovení nového misálu.

ISLÁM VE ŠVÉDSKU

Ve švédských islámských soukromých školách se projevují stále větší problémy. Byl natočen film, podle kterého tyto školy hrubě porušují státní předpisy. Na školách se používají tělesné tresty, dívky se nesmějí účastnit hodin tělocviku. V hodinách náboženství, které mají informovat o jiných náboženstvích, se učí výhradně islám. Na jedné škole učí 16 učitelů ze 17 bez náležitého oprávnění. Jeden z vyučujících prohlásil: My bijeme žáky tam, kde to není vidět.

Podle Kath-net

Bašta Pána Boha (29)

V příštím okamžiku však byl obklíčen jakobíny, kteří ho popadli za ramena a ruce a pažbami svých pík ho strkali před sebou. To už dosáhl vztek vesničanů vrcholu. Holými pěstmi zaútočili na rudé ozbrojence a v jejich očích vzplál tak hrozivý hněv, že revolucionáře přepadl strach a úzkost a co nejrychleji zajatého zase pustili na svobodu.

Sedláky už nebylo možno zachytět. Všude se teď hlasitě ozývaly vzteklé výkřiky: „Zabijte je! Vyžehňte tu sebranku z vesnice! Vyhodte je z kostela!“

Mladí chlapci se rvali s národnými gardisty, vytrhávali jim nenáviděné píky a s praskotem je rozšlapávali. Zlost sedláků byla tak nesmírná, že revolucionáři v panice vzali náhle do zajechů. Také opilci rychle vyklidili kostel a utekli před rozlícenými sedláky v doprovodu „bohyně rozumu“, která křičíc běžela s rozcuchanými vlasy vedle rudé chátry. Hned jak vznikla tato vřava, utekl i kostelník opět k svému sudu.

Samozřejmě že při tom utřizilo mnoho sedláků šrámy a boule, ale co to bylo proti velké radosti, že mohli rudým ukázat své pěsti! Několik žen začalo naříkat, myslely na strašlivé následky, které může vzpoura přivodit. Ale chlapci se jen smáli a říkali, že by jim ta rvačka stála třeba i za rok vězení a že se přece nesmí pořád mlčky přihlížet, jak je Nejsvětější svátost oltářní zneuctěna a zadupána do špíny.

„Pojďme všichni nahoru k horskému kříži!“ navrhl nyní sedlák Pasquier rozhodným hlasem. „Musíme odprosit za potupu, které se dostalo našemu Spasiteli.“

Ihned se vydala celá ves na cestu do hor, po cestě předřikával starý Gervala růženec a muži a ženy pevnými hlasy odpovídali.

Před Ukřižovaným, u jehož nohou ještě zářily zlatorudé lis-

ty od Marie Bernardové, se obrátil sedlák Pasquier k modlícím, vystoupil co nejvýš a hlasitě promluvil, zatím co mu bílé vlasy poletovaly v podzimním větru:

„Lidé z Montbernage! Dnes utrpěla potupu naše svatyně, náš drahý kostel, ve kterém jsme byli všichni pokřtěni a do něhož jsme chodili ke stolu Páně. Zhanoben byl trůn Páně, z něhož svrhli Ukřižovaného a posadili na něj bezectnou ženštinu. Stojíme zde před křížem našeho Spasitele, abychom ho usmířili a odprosili. Jsme připraveni všechno snést, abychom tuto hanbu odpykali. Když nám vezmou majetek, svobodu i život, nebudeme naříkat. Utrpení jednotlivce teď nemá význam, bezprávi způsobené kostelu platí nade vše. Naše srdce mohou pošlapat, ale víru nám vzít nemohou. Přisáhejme nyní věrnost kříži kvůli našim duším, které bude jednou soudit Bůh. Věrnost kříži kvůli našim dětem, kterým se jednou budeme muset zodpovídat. Tebe ale, Pane, prosíme, drž svou ruku nad námi a našimi dětmi!“

V hlubokém mlčení poslouchali vesničané řeč starého Pasquiera. Také nyní, když skončil, neřekl nikdo ani slovo. Všichni však najednou klesli na kolena a slovy, která slyší jen sám Bůh, slibovala jejich srdce věrnost až do smrti.

Mlčky potom sestupovali stímavajícím se lesem do údolí, v němž bylo vidět jejich chalupy v posledním odlesku denní-

ho světla. Maruška Bernardová se ale protlačila k sedláku Pasquierovi a tajně mu pošeptala:

„Kostelník Pascal říkal, že chce kříž v lese skácet a spálit. To se přece nesmí stát, že ne?“ V pohledu dítěte byl veliký strach, když uchopilo ruku starce a pohlédlo vzhůru k němu. Ale sedlák potřásl rozhodně hlavou a odpověděl:

„Nemusíš mít žádné obavy, Marie, toho se kostelník neodvážívá!“

„Ano, kříž by ho přece určitě zahubil!“ vzdychlo dítě, trochu uklidněné z naděje, kterou mu svými slovy starce dodal.

UDAVAČI

Bylo to jednoho nevládného únorového dne roku 1794.

Babeta Favreová, pradelna ve Františkánské ulici v Poitiers, stála u žehličích prkna a kouřící žehličkou žehlila několik starých, už hodně zalátaných košil. Pracovala s takovým zápalem, že sotva naslouchala povídání sousedky, která si přišla na hodinku poklábovat. Babeta tuto návštěvnicku neměla ve zvláštní oblibě, protože se netěšila nejlepší pověsti a tu a tam se trochu hlouběji podívala do sklenice. Také nyní se od ní šířil zřetelný pach kořalky, když ukazujíc rukou k zalátaným kouskům prádla, poznamenala:

„Co to žehlíte za ubohé košile?“

„Ty patří dobrým vlastencům,“ odpověděla žehlička úsečně, neboť právě dnes měla mimořádné důvody k rozmrzelosti

z této protahující se sousedčiny návštěvy.

Ta se ale nedala ze své řeči vyrušit: „Ano, jistě, nejlepší vlastenci mají nejhorší košile, správné smýšlení se dnes pozná asi jen podle roztrhané košile.“

„Ale ještě dlouho nebude mít správné smýšlení každý, kdo má roztrhanou košili,“ odpověděla Babeta sousedce s pohledem na její nepořádné oblečení. V tom okamžiku zacinkal v krámě plechový zvonek. Vstoupil muž s košem zeleniny v ruce.

„Dnes je ale ošklivé počasí!“ zabručel a setřepával z nohou špinavý sníh, který zvenku nanosil. „Ano, je to tak!“ odpověděla Babeta. „Ale jen jděte do kuchyně a dejte si šálek kávy. Já přijdu hned a vyrovnám se s vámi za tu zeleninu.“

„Dobrá, dobrá!“ mumlal obchodník a zmizel zadními dveřmi.

„Musí se vám dařit velmi dobře, slečno Babeto,“ začala zase sousedka, „když sedlákovi nabízíte šálek kávy. Kdežto našinci...!“

„No ano, druzí mají zase jiné prostředky na zahřátí!“ odsekla žehlička zlostně. Nezdálo se však, že by to návštěvnicku pochopila, a žvanila zcela bezelestně dále:

„No, pro nás nastanou také brzy lepší časy. Říkal mi jeden známý v klubu jakobínů, že až budou sedláci ve Vendée úplně poraženi, bude zase lépe. Potom opět dostaneme maso a vajíčka a máslo a všechno, co je dnes tak vzácné. Ale především musejí být vyhubeni šlechtici a ti, kteří odmítli přísahu. Potom bude ve Francii skutečně líp, říkal to ten jakobín.“

Znovu se ozval zvonek v obchodě. Tentokrát vešel dovnitř kominík.

„Dnes je ale ošklivé počasí!“ řekl také on.

„Proboha, nezašpiňte mi to prádlo!“ láteřila polekaná Babeta. „Běžte tady těmi dveřmi! Dál už najdete schody na střechu!“

(Pokračování)

LITURGICKÉ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

Řekli mu: »Jaké znamení činíš, abychom viděli a uvěřili ti? Co dokážeš? Naši otcové jedli na poušti manu, jak je psáno: »Dal jim jíst chléb z nebe.«

Ježíš jim řekl: »Amen, amen, pravím vám, chléb z nebe vám nedal Mojžíš; pravý chléb z nebe vám dává můj Otec. Neboť chléb Boží je ten, který sestupuje z nebe a dává život světu.«

Řekli mu: »Pane, dávej nám ten chléb stále!«

Ježíš jim řekl: »Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žiznit.«

Hnutí PRO ŽIVOT ČR vás srdečně zve na růžencové procesí „S Pannou Marií na Golgotu“ konané v sobotu 9. srpna 2003 od 10 hod.

PROGRAM: Mše svatá v kostele P. Marie, sv. Jeronýma a našich sv. patronů (Emauzský klášter, Vyšehradská 49, Praha 2), výstav Nejsvětější Svátosti, růžencové procesí ke gynekologicko-porodnické klinice U Apolináře, závěrečné svátostné požehnání v kostele.

Chceme se modlit za to, aby byl každý lidský život respektován a chráněn a aby skončilo zlo umělých potratů. Chceme též Pána prosit za spásu těch malíčkových i těch, kteří se na potratech podílejí a svými postoji je umožňují. Budeme též myslet na těhotné maminky, které jsou v tísní, aby našly dost síly i dobrých lidí v okolí k volbě lepší alternativy.

COKOLIV JSTE UČINILI JEDNOMU Z TĚCHTO MALÍČKÝCH, MNĚ JSTE UČINILI. (Mat 25,40)

Hnutí Pro život ČR, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, tel.: 603 976 231, e-mail: info@prolife.cz, http://prolife.cz

ODPUSTKOVÉ SLAVNOSTI 2003 – SVATÝ KOPEČEK U OLMOUCE

Motto: Modlitba bez Ducha Svatého je jako mobil bez signálu; nedovoláš se...

Sobota 16. srpna: 18.00 hod. společná modlitba růžence pod vedením sester premonstrátek – kaple jména Panny Marie (v ambitech).

Neděle 17. srpna: 7.30 hod. ranní mše svatá s novokněžským požehnáním; 9.00 hod. hlavní mše svatá – oslavuje P. Dominik Josef Doubrava, OPraem.; 10.30 hod. mše svatá s novokněžským požehnáním; 15.00 hod. poutní mše svatá – oslavuje P. Mgr. Vojtěch Šíma, rektor Arcibiskupského kněžského semináře v Olomouci.

Pondělí 18. srpna: 7.00 hod. ranní mše svatá, 10.00 hod. dopolední mše svatá, 18.00 hod. pontifikální mše svatá – oslavuje Mons. ThDr. Josef Koukl, sídelní biskup litoměřický. Po mši svaté pro zájemce beseda s otcem biskupem v sále fary na téma: Biskup a spolupráce laiků.

Úterý 19. srpna: 7.00 hod. ranní mše svatá; 10.00 hod. dopolední mše svatá; 18.00 hod. pontifikální mše svatá – oslavuje Mons. ThLic. arcibiskup Karel Otčenášek, emeritní biskup královéhradecký.

Po mši svaté bude pro zájemce beseda s otcem arcibiskupem v sále svatokopecké fary na téma: Biskup a svoboda.

Svátost smíření – vždy hodinu před začátkem mše svaté.

SKRZE DUCHA SVATÉHO PŘIJAL TĚLO Z PANNY MARIE
A STAL SE ČLOVĚKEM.

Farní úřad Hluboké Mašůvky vás srdečně zve k oslavě svátku NANEBEVZETÍ PANNY MARIE – DEN PANNY MARIE KOŘENNÉ v Hlubokých Mašůvkách v pátek 15. srpna 2003

Program: Čtvrtek 14. srpna – 19.00 hod. vigílie v poutním kostele, koncert. Pátek 15. srpna – 16.30 hod. odjezd ozdobeného dožínkového žebříňáku z Přímětíc, 17.30 hod. přivítání poutníků u kapličky Nanebevzetí Panny Marie u plenkovické křížovatky, 17.40 hod. děkovné procesí ke kostele, 17.50 hod. uvítání pana biskupa Mons. Josefa Koukla, žehnání dožínkového věnce, květin a bylin, 18.00 hod. pontifikální mše svatá u Lurdské jeskyně, oslavuje biskup Mons. Josef Koukl. Po mši svaté žehnání vína arménským knězem, vystoupení dětského arménského lidového souboru a lidová veselice ve farní zahradě. V 21.00 hod. ukončení slavnosti, večerní modlitba.

Doporučujeme poutníkům, aby si s sebou přivezli k žehnání květiny, léčivé byliny i plody. Děti mohou nést v procesí sošku či obraz P. Marie zdobený květinami. Ve výstavní síni bude otevřena výstava chleba a pečiva.

Hlavní pouť na poutním místě **P. Marie Pomocné u Zlatých Hor** na Jesenicku se bude konat **v sobotu 9. srpna 2003**. Pouť bude zaměřena na hlubší duchovní prožívání Středoevropských katolických dnů. Mši sv. bude sloužit emeritní biskup hradecký arcibiskup Mons. Karel Otčenášek. Začátek mše sv. v 11 hodin. Před mší sv. křížová cesta z města Zlatých Hor. Odpoledne adorace a svátostné požehnání. Zvláštní autobusové spojení od všech vlaků zajištěno. Další informace na tel. 584 425 916.

Zve na **pouť ke sv. Vavřinci do Štěpánova u Olomouce**, která se koná v neděli 10. 8. 2003. Svátost smíření v kostele sv. Vavřince od 9.30 hod., koncelebrovaná mše sv. v 10.30 hod. *Srdečně zve P. Stanislav Čevela*

Charita Javorník hledá zdravotní sestru a zdravotní sestru na funkci odb. garanta – vrchní sestra CHOPS. Nutné: 5 let odb. praxe, z toho 2 roky u lůžka. Ukončené PSS v oboru interna, geriatricie, nebo bak. studium. Ubytování zajišťme. Kontakt: P. Kučerka, 604 645 350, 584 440 217, javornik@charita.cz.

Liturgická čtení

Neděle 3. 8. – 18. neděle v mezidobí

1. čt.: Ex 16,2-4.12-15
Ž 78(77),3+4bc.23-24.25+54
Odp.: 24b (*Hospodin jim dal nebeský pokrm.*)
2. čt.: Ef 4,17.20-24
Ev.: Jan 6,24-35

Pondělí 4. 8. – památka sv. Jana Marie Vianneye

1. čt.: Nm 11,4b-15
Ž 81(80),12-13.14-15.16-17
Odp.: 2a (*Plesejte Bohu, který nám pomáhá.*)
Ev.: Mt 14,13-21

Úterý 5. 8. – nez. pam. Posvěcení římské baziliky P. Marie

1. čt.: Nm 12,1-13
Ž 51(50),3-4.5-6.12-13
Odp.: srov. 3a (*Smluj se, Pane, neboť jsme hřešili.*)
Ev.: Mt 14,22-36

Středa 6. 8. – svátek Proměnění Páně

1. čt.: Dan 7,9-10.13-14
nebo 2 Petr 1,16-19
Ž 97(96),1-2.5-6.9
Odp.: 1a.9a (*Hospodin kraluje, je povznesen nad celou zemí.*)
Ev.: Mk 9,2-10

Čtvrtek 7. 8. – nez. pam. sv. Sixta II. nebo sv. Kajetána

1. čt.: Nm 20,1-13
Ž 95(94),1-2.6-7.8-9
Odp.: 8 (*Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu: Nezatvrzujte svá srdce!*)
Ev.: Mt 16,13-23

Pátek 8. 8. – památka sv. Dominika

1. čt.: Dt 4,32-40
Ž 77(76),12-13.14-15.16+21
Odp.: 12a (*Vzpomínám na Hospodinovy činy.*)
Ev.: Mt 16,24-28

Sobota 9. 8. – svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže

1. čt.: 1 Petr 4,12-19
Ž 31(30),3cd-4.6+8ab.16bc-17
Odp.: 6a (*Do tvých rukou, Hospodine, svěřuji svého ducha.*)
Ev.: Lk 9,23-26

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 3. 8.	PO 4. 8.	ÚT 5. 8.	ST 6. 8.	ČT 7. 8.	PÁ 8. 8.	SO 9. 8.
Antifona	919	1722	949	1452	980	1722	1708
Žalm	784	783	783	786	784	783	786
Ranní chvály:							
Hymnus	920	1723	949	1452	981	1723	1709
Antifony	920	935	950	1453	981	998	1710
Žalmy	921	936	950	813	981	998	813
Kr. čtení a zpěv	923	1724	953	1454	985	1724	1710
Antifona k Zach. kantiku	708	1724	1448	1454	985	1724	1710
Prosby	924	1724	953	1454	985	1724	17111
Záv. modlitba	708	1448	1448	1455	1461	1462	1712
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	940	954	1455	986	1003	792
Antifony	925	940	955	1456	987	1004	1712
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	1456	989	1006	1713
Záv. modlitba	708	943	957	1455	990	1006	1712
Nešpory:							
Hymnus	915	929	1727	959	1457	991	1024
Antifony	916	929	945	960	1457	992	1009
Žalmy	916	930	945	960	1457	992	1009
Kr. čtení a zpěv	918	933	1730	962	1459	995	1730
Ant. ke kant. P. M.	708	709	1731	1448	1459	995	1731
Prosby	918	933	1731	963	1459	995	1731
Záv. modlitba	708	708	1448	1448	1455	1461	1462
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

FARNOST NA CESTĚ

Z rakouského originálu (Salzburg 2002) přeložil Vladimír Petráček

V této brožuře chce *Hnutí za lepší svět*, založené po II. vatikánském koncilu P. Lombardim SJ, nabídnout všem, jimž leží na srdci život našich farností, podněty pro intenzivnější život farních společenství. Základem je v rakouském prostředí vyzkoušený model NIP – „New Image of Parish“ – Nová tvář farnosti.

Trinitas ve spolupráci s Křesťanskou akademií/Řím edice Studium, brož., zúž. A5, 54 stran, 69 Kč

vé způsoby léčení a vyšetřování. Velmi zajímavé je vyprávění o generaci lékařů včerejška a úvahy o smyslu nemoci a utrpení. Hovory v ordinaci oslovují budoucí a mladé lékaře, jejich strasti a naděje. Nemocným, lékařům s jejich zásluhami i chybami a vůbec celé společnosti nastavuje kniha zrcadlo a vybízí k přemýšlení, jak dál.

Trinitas ve spolupráci s Křesťanskou akademií/Řím edice Studium, brož., A5, 160 stran, 159 Kč

POSÍLÁNÍ LAIKŮ

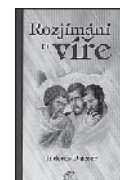
Sborník vybraných textů ze Světového kongresu katolických laiků ve světle Velkého jubilea v Římě v listopadu r. 2000 přeložila a uspořádala L. Lamačová. Je zamýšlen „jako dárek všem věrným českým a moravským laikům ... u příležitosti Plenárního sněmu katolické církve u nás“. Vedle přednášky Mons. St. Rylka *Druhý vatikánský koncil – milník na cestě katolických laiků* tvoří těžiště této knížky tři texty Jana Pavla II.

Trinitas ve spolupráci s Křesťanskou akademií/Řím edice Studium, brož., zúž. A5, 89 Kč

Tadeusz Dajczer: ROZJÍMÁNÍ O VÍŘE

Kniha je průvodcem na cestě víry. Autor v ní obšířil veškerou zkušenost svou i z duchovního vedení jiných, jemuž věnoval většinu svého života. Pojednává velmi srozumitelně a otevřeně o úloze víry v duchovním životě, o růstu, zrání a upevňování této ctnosti, o posvěcování každodenního života. Opírá se o teologii duchovního života, která čerpá mnohé z nauky sv. Jana od Kříže, sv. Terzie od Dítěte Ježíše, sv. Maximiliána Kolbeho. Novým a podnětným způsobem interpretuje známé starozákonní i novozákonní příběhy (Abrahám, Panna Maria, Ježíšova podobenství...). Detailně se věnuje všem svátostem uvedení do křesťanského života a významu svátosti smíření v životě praktikujícího katolíka. Autor oceňuje také úlohu humoru v životě víry. Kniha je velmi čtivá, třebaže klade vysoké nároky. Obrací se ke všem – je to výzva ke svatosti ve všedním životě.

Paulínky, druhé vydání, brož., A5, 230 stran, 198 Kč

Jan Štěpánek: HOVORY V ORDINACI

Hovory v ordinaci jsou určeny těm, kteří se o medicínu a vše kolem ní zajímají. Knihu poutavě oživují skutečné, anonymně líčené příběhy pacientů, probírají se důležité choroby, objevy a no-

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; tel.: 587 405 431, fax: 585 222 803, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou budy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz>; knihy@maticecm.cz). Registrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podavaňe novinových zásielok povolené SF, s. p. ZSRF Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se dopouští církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasť aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.